322

ஸம்புடம் 2] வருஷச்சந்தா ரூ. 1-8-0. [ஸஞ்சிகை 6

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

‘ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ’

(மாதப் பத்திரிகை.)

பத்திரிகாதிபர்:— A. V. கோபாலாசாரியர், M.A.,B.L.,
(...கெ ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை அக்ராஸநாதிபதி)

...கெ ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபையாரால்
பிரசுரம் செய்யப்படுவது.

1936-ஹு ஜூன்-மீ [ஆனி-மீ

JL
இரண்டு, NJ 5 ஆ
M36·2·6.
189895

விஷயம்.

1.	தயாசதகம்	[தொடர்ச்சி]	73—80
2.	ப்ரமாபபோதிநீ		1—8
3.	வசநக்ருத்யவிமர்சம்		1—22
4.	பதிலுரைகள்	[தொடர்ச்சி]	29—36

புஸ்தக விமர்சம்.

அபயப்ரதானஸாரம். இந்த க்ரந்தம் உயர்ந்த கடிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் நல்ல பரிச்ரமத்தோடு எழுதப்பட்டுள்ள உரைகளுடன் ஸ்ரீமான் திவான்பஹதூர் ராகவய்யங்கார் ஸ்வாமியால் நம் திருக்குடந்தை ஸபை சார்பாக அச்சிட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியார் (M. A.) ஸ்வாமியால் ப்ரமாண ச்லோகங்களுக்கு உரையும் கடினமான பதங்களுக்குப் பொருளும் நன்றாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்வாமி க்ரந்தங்களில் இது ஓர் அத்புத க்ரந்தம் சரணகதி கட்டத்தில் ஸமுத்ரக்கரையில் அவரவர்கள் நேரில் பேசுவது போலவும் நடப்பது போலவும் ப்ரத்யக்ஷமாக நாம் பார்ப்பதும் கேட்பதும் போலவும் அநுபவிக்கும்படி ஓர் அத்புத அழகிய சித்திரம் போன்றது இந்த க்ரந்தமென்று ஸ்வாமி கடைசி ச்லோகத்தில் தம்மை ஆசார்யாநுக்ரஹம் ஓர் சித்திரமெழுதும் தூலிகையாகக் கொண்டு இதை எழுதிவைத்ததாக, ஸாதிப்பதால் விளக்குகிறார். ராமாயணத்தை 'நிஶாமயத்வ'— பாருங்கள் என்று ருஷி ப்ரார்த்தித்ததைப் போல் 'இந்த அபயப்ரதான கட்டத்தைப் பாருங்கள் இந்த உயிர் சித்திரத்தில்' என்று இங்கே பணிப்பு— இந்தப் புஸ்தகத்தை எல்லோரும் ஸேவித்து அநுபவிக்கவேணும். ஸ்வாமி த்வனியினால் காட்டும் சில அபூர்வ ரஸங்களைக் கொஞ்சம் ஸூசிப்போம். (1) பக்கம் 83-ல் 'இவன் (சரணாகதன்) பரித்யாஜ்யனோ பரிக்ராஹ்யனோ என்கிற மீமாம்ஸை எதுக்கு உறுப்பாகிறது' என்று ஸாதிக்கப்பட்டது. நாம் பலவாறு ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி பல சங்கைகளும் சோத்யங்களும்செய்து தோன்றியபடிக்கெல்லாம் மீமாம்ஸை செய்கிறோம். ப்ரபத்தா விஷயத்தில் ப்ரஹ்மம் அவனைப் பற்றி 'அதாதஃ ப்ரபத்த்ருஜிஜ்ஞாஸா' என்று ஓர் மீமாம்ஸையும் செய்வதில்லையென்று மீமாம்ஸா பதத்தால் த்வனி. 'சரணாகதன்' என்கிற சப்தத்தைத் தம் செவிப்படுத்தினவனை அவர் விடுவதற்குவல்லவரோ? அவர் முன்பே அவனிடம் மஹா விச்வாஸம் வைத்து விடுகிறார். மஹாராஜர் அவரைப் பரீக்ஷித்ததுபோல், அவர் பரீக்ஷிப்பதில்லை. நல்லதெற்கெல்லாம் அவரே முந்

"தயையே! சராசரங்களையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்த சில்பியாகிய வேங்கடகிரிவாஸியாகிய ஸ்ரீநிவாஸனாலேயே உன்னுடைய உதயங்களென்கிற சித்திரமெழுதும் சலாகைகளாலே நன்றாய்க் கற்பிக்கப்பட்ட புத்திசித்ரங்களை உடையவரான உடையவர், ஆளவந்தார் முதலியவர்கள் "உன்னிடத்தில் பரந்யாஸம் செய்வதைக் காட்டில் மேலான ஹிதமில்லை" என்னும் விஷயத்தை ப்ரசாரம் செய்கிறார்கள்".

(தா-ம்) அடுத்த ச்லோகத்தில் சரணாகதியை அநுஷ்டிக்கப் போகிறார். அதற்கு முன்பு இந்த சரணாகதி உபாயத்தை வெளிப்படுத்திய முக்யமான ஸமயாசார்யர்களான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரையும், ஆளவந்தாரையும், இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்மரிக்கிறார். அவர்கள் காட்டியிருக்கும் மோக்ஷோபாயம் மிகவும் லகுவானது, அது எல்லோராலும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. இந்த உபாயத்தை வெளிப்படுத்திய ஆசார்யர்களுடைய புத்திகளை திருவேங்கடமுடையானே தன் கையினால் தயோதய மயமான சலாகைகளால் எழுதப்பட்ட சித்திரங்கள் என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. எல்லையில்லாத கருணையினால் அவ்வாசிரியர்கள் மிகவும் லகுவான இந்த உபாயத்தை உபதேசித்தார்கள். அவர்கள் புத்தி உதயமாகும் தயையினாலேயே எழுதப்பட்ட சித்திரமாகும். உதிக்கும் தயவை என்பதால் தயவு முதலில் உண்டாகையில் நிரம்பவும் பலமாயிருக்குமாதலாலும், சிலகாலம் கழிந்துவிட்டால் தயை குறையக்கூடுமாதலாலும், ஆசார்யர்களுடைய புத்தி உதய தசையில் உள்ள தயையைக்கொண்டே எழுதப்பட்டதென்கிறார். ஆசார்யர்களுடைய திருமேனியை ப்ரஹ்மதேவன் ஸ்ருஷ்டித்தாலும், அவர்களுடைய பாமமங்களமும், கருணாமயமுமான புத்திகளை மட்டும் ஸ்ரீனிவாஸனே நேரில் தயாமயமான சலாகைகளைக் கொண்டு சித்ரம்போல் எழுதினானென்று வர்ணிக்கிறார். (59)

[illegible]

[illegible] ।

[illegible]

[illegible] ॥௬௦॥

189895 சென்னை

ம்ருது ஹ்ருதயே தயே ம்ருதித காமஹிதே மஹிதே
த்ருத விபுதே புதேஷு விததாத்மதுரே மதுரே l
வருஷகிரி ஸார்வபௌமதயிதே மயி தே மஹதீம்
பவுகநிதே நிதேஹி பவமூலஹராம் லஹரீம் ll

(ப-ரை) ம்ருது ஹ்ருதயே - மிருதுவான நெஞ்சுடையவளும், ம்ருதித காம ஹிதே - ஆசைகளையொடுக்கினவர்விஷயத்தில் விசேஷமான ஹிதபுத்தியையுடையவளும், மஹிதே - (மற்ற மார்க்கங்களைக் காட்டிலும் சிறந்த வழியென்று) கொண்டாடப்பட்டவளும், த்ருத விபுதே-(நீயே சரணமென்னும்) உத்தமஜ்ஞானிகளைத் தாங்குகிறவளும், புதேஷு விததாத்மதுரே - ஜ்ஞானிகளான ஆசார்யர்களிடம் சேதனர்களை ரக்ஷிக்கும் உன் பாரத்தை விஸ்தாரமாய் ஒப்புவித்திருக்கிறவளும், மதுரே - இனிமையானவளும், வ்ருஷகிரி ஸார்வபௌம தயிதே - வேங்கடமலை அரசனுடைய ப்ரியகாந்தையும், பவுகநிதே - மங்களங்களுக்கு நிதியுமான, தயே - தயையே, பவமூலஹராம் - (விஷவ்ருக்ஷமென்னும், அச்வத்தவ்ருக்ஷமென்னும் சொல்லப்படும்) ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷத்தின் வேரை அறுத்துத் தள்ளும், தே - உன்னுடைய, மஹதீம் - பெரிதான, லஹரீம் - வெள்ளத்தை, மயி - என்னிடத்தில், நிதேஹி - வைப்பாயாக (பெருக்குவாயாக).

“ம்ருதுவான ஹ்ருதயத்தையுடையவளும், ஆசையை அடக்கியவர்களுக்கு ஹிதமானவளும், பூஜிக்கப்பட்டவளும், ஜ்ஞானிகளைப் போஷித்துத் தாங்குபவளும், சேதனர்களை ரக்ஷிக்கும் பாரத்தை ஞானிகளிடத்தில் வைப்பவளும், வேங்கடமலையரசனுக்கு பிரியமான பத்நியும், மதுரமான ஸ்வபாவமுடையவளும், மங்களங்களுக்கு நிதியுமான தயையே! ஸம்ஸாரத்தின் மூலத்தை ஹரணம் செய்யும் உன்னுடைய ப்ரவாஹத்தைை என்மீது மோதச்செய்யவேணும்.”

(தா—ம்) இந்த ச்லோகத்தின் சொற்சுவை மிகவும் மதுரமும், உருக்கமுமானது. தயையின் ஹ்ருதயம் மிகவும் ம்ருதுவாயிருக்கும். ஞானிகளுடைய ஸகல பாரங்களையும் தயை தாங்கு

கிருள். சேதநர்களை ரக்ஷிக்கிறபாரம் தயைக்குச் சொந்தமானது. தன்னுடைய அந்த பாரத்தை தயை வித்வான்களிடத்தில் வைக்கிருள். ஞானிகளைக்கொண்டு சேதநர்களை ரக்ஷணம் செய்விக்கிருள். ‘அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த விமலன்’ என்பதுபோல் நம்மை ரக்ஷிக்கும் பாரத்தை ஜ்ஞானிகளிடத்தில் வைப்பது மதுரமான தன்மையென்கிருர். தயையின் பெரிய ப்ரவாஹங்கள் ஸம்ஸாரத்தை வேரோடு பிடுங்கிவிடும். ஸம்ஸாரமென்பது ஒரு பெரிய அச்வத்த விருக்ஷமென்று கீதையில் வர்ணிக்கப்பட்டது. அந்த வ்ருக்ஷத்தை தயாப்ரவாஹங்கள் வேரோடு தள்ளிவிடும். தயை மோக்ஷம் வரையில் சகல மங்களங்களுக்கும் நிதியாவாள். காருண்யகுண விசிஷ்டனை பகவானிடத்தில் சரணாகதி செய்யவேணும். சரண்யனுக்கு தயாகுணம்தான் ப்ரதானமாகும்’ தயாவிசிஷ்டனை பகவானிடத்தில் சரணமடைவதை பகவானுடைய தயையினிடத்தில் சரணமடைவதாகக் கூறுகிருர்.

அகூபாரைரேகோதக ஸமய வைதண்டிகஜவை
ரநிர்வாப்யாம் க்ஷிப்ரம் க்ஷபயிது மவித்யாக்ய படபாம் l
க்ருபே த்வம் தத்தாத்ருக் ப்ரதிம வ்ருஷ ப்ருத்வீதரபதி
ஸ்வரூபத்வைகுண்ய த்விகுணநிஜபிந்து: ப்ரபவஸி ll

அகூபாரைரேகோதக ஸமய வைதண்டிகஜவை
ரநிர்வப்யாம் க்ஷிப்ரம் க்ஷபயிது மவித்யாக்ய படபாம் I
க்ருபே த்வம் தத்தாத்ருக் ப்ரதிம வ்ருஷ ப்ருத்வீதரபதி
ஸ்வரூபத்வைகுண்ய த்விகுணநிஜபிந்து: ப்ரவஹஸி II

(ப-ரை) க்ருபே - தயையே! ஏகோதக ஸமய வைதண்டிக ஜவை: - ஒரே ஜலமயமாகவிருக்கும் பிரளயகாலத்தில் விதண்டாவாதம்பேசும் வாதியின் கடகடப்பேச்சினும் வேகத்தையுடைய, அகூபாரை: - ஸமுத்ரங்களாலும், அநிர்வாப்யாம் - அணைக்கக்கூடாத, அவித்யாக்ய படபாம் - அக்ஞானமென்கிற படபாமுகமான (குதிரை முகமான) ப்ரளயகாலாக்நியைப்போன்ற நெருப்பை, க்ஷிப்ரம் - வேகமாக, க்ஷபயிதும் - அணைப்பதற்கு, த்வம் - நீ, தத்தாத்ருக் ப்ரதிம வ்ருஷ ப்ருத்வீதரபதி ஸ்வரூப த்வைகுண்ய த்விகுண நிஜபிந்து: - குறிப்பிட்டு வர்ணிப்பதற்கு சக்யமில்லாமல் அப்படியப்படியென்று பொது

வாய்ப் பிதற்றவேண்டியபடி மிகப்பெரிதான வேங்கடமலை அரசன் (ப்ரஹ்ம) ஸ்வரூபத்திலும் இருதரம் இரட்டித்தும் (நான்கு பங்கு ப்ரமாணமுள்ள) உன்னுடைய ஒரு சொட்டை உடையவளாய், 𑌪𑍍𑌲𑌾𑌵𑌯𑌸𑌿 - வெள்ளமிட்டோடுகிறாய்.

"க்ருபையே! அத்தனை பெரிதான ஸ்ரீநிவாஸனுடைய ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் ஈரிரண்டு (நான்கு) பங்கு பெரிதான ஒவ்வொரு திவலையையுடைய நீ எங்கும் ஏகோதகமாயிருக்கும் ப்ரளயகாலத்தில் விதண்டாவாதம் செய்யும் வாதிகளின் பேச்சின் வேகத்திற்கு ஒப்பான வேகத்தையுடைய ஸமுத்திரங்களாலும் அணைக்கக்கூடாத அவித்யையென்னும் வடவாமுகாக்நியை சீக்ரமாக அணைக்க ஸாமர்த்யமுடையவளாகிறாய்."

(தா—ம்) முன் தசகத்தில் கடைசிச்லோகத்தில் திருவேங்கடமுடையானுடைய தயையினிடத்தில் சரணாகதியை அனுஷ்டித்தார். சரணாகதியை அனுஷ்டிப்பதால் முக்தர்களைப் போல் மாசற்றவராகவேணும். அவித்யையென்னும் அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்திப்பது சரணாகதியின் பலமாகிய மோக்ஷமாகும். அவித்யை என்பது கர்மத்திற்கும் பெயர். கர்மம் ப்ரளயகாலத்தில்கூட தொலைகிறதில்லை. ப்ரளய காலத்தில் ஸமுத்ரத்திலிருந்து கிளம்பும் வடவாமுகாக்நி உலகத்தை தஹிக்கும் என்பர். அந்த அக்நியை அதிக வேகத்தோடு பொங்கும் ஸமுத்ரங்கள் அணைத்து உலகத்தை ஒரே ஜலமாகச் செய்யும் என்பர். வடவாக்நியை அணைக்க வல்லமையுடைய ப்ரளய ஸமுத்ரங்கள்கூட கர்மம் என்னும் அக்நியை அணைக்க சக்தியுடையதல்ல. கர்மம் என்பதுதான் அக்நியைவிட உக்ரமாய் ப்ராணிகளைக் கொளுத்துவது. ப்ரளயகாலத்தில் ஸமுத்ரங்களுடைய வேகம் விதண்டாவாதிகளுடைய விதண்டப் பேச்சின் வேகத்தை ஒக்கும் என்று வேடிக்கையாகக் கூறுகிறார். விதண்டாவாதிகள் எதிர் கக்ஷியை த்வம்ஸம் செய்வதில் நோக்குடையவர்களேயொழிய தங்கள் பக்ஷத்தை நிலைநிறுத்துவதில் கருத்துடையவரல்லர். ப்ரளய ஸமுத்ரங்கள் அழிக்கும் ஸ்வபாவமே உடையது. அவைகள் ஒன்றையும் மிச்சம் வைக்கிறதில்லை. காட்டாறுகள் கல்லையும், மண்ணையும் உருட்டி அடித்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் வருவதுபோல் விதண்டாவாதிகள் அதிவேகமாய் கட்டுபடலாய் இறைச்சல் போட்டு வாதம் செய்வர். அவித்யை

யென்னும் நெருப்பை தயையின் தடங்கலில்லாத ப்ரவாகம்தான் அணைக்க வலிமையுடையது. அதின் ஒவ்வொரு திவலையும் மிகப்பெரிய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கும் நான்கு பங்கு பெரியதாகும் என்கிறார். தயையின் திவலையே அவ்வளவு பெரிதானால் தயையின் ப்ரவாகத்தின் ப்ரபாவம் எப்படி இருக்கும்? (61)

𑌵𑌿𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾𑌵𑍇𑌤𑌾𑌳𑍀𑌵𑌿𑌗𑌮𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇
𑌪𑌟𑍁𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌟𑌪𑌾𑌕𑌪𑍍𑌰𑌚𑌕𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌶𑌿𑌖𑌰𑌿𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇
𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑌾 𑌨𑍃𑌪𑌤𑌿𑌸𑍁𑌤𑌨𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌨 𑌜𑌹𑌤𑌿 ॥

விவித்ஸா வேதாளீவிகமபரிசுத்தேபி ஹ்ருதயே
படுப்ரத்யாஹாரப்ரப்ருதி புடபாக ப்ரசகிதா: ॥
நமந்தஸ்த்வாம் நாராயணசிகரிகூடஸ்த கருணே
நிருத்த த்வத்த்ரோஹா ந்ருபதிஸுதநீதிம் ந ஜஹதி ॥

(ப-ரை) 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌶𑌿𑌖𑌰𑌿𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 - வேங்கடமலையுச்சிப்ரபுவின் தயையே, 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 - மனதானது, 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾𑌵𑍇𑌤𑌾𑌳𑍀𑌵𑌿𑌗𑌮𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 - பொன்னாசையென்னும் பெண்வேதாளத்தைத் துரத்திவிட்டதால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருந்தும், 𑌪𑌟𑍁𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌟𑌪𑌾𑌕𑌪𑍍𑌰𑌚𑌕𑌿𑌤𑌾𑌃 - (பக்தியென்னும் உபாயத்திற்கு வேண்டிய அஷ்டாங்கயோகத்தில் சேர்ந்த) கடுமையான ப்ரத்யாஹாரம் (இந்திரியங்களை விஷயங்களிற்போகாமல் இழுத்துப்பிடித்தல்) முதலிய புடபாகம் போன்ற உள் தாபமான உக்ரதபஸிலிருந்து நடுங்கினவர்களாய், 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 - உன்னை, 𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃 - சரணமடைந்து, 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑌾𑌃 - உன் ஆக்ஞையை மீறுகிறதென்கிற த்ரோஹத்தைத் தகைந்தவராய், 𑌨𑍃𑌪𑌤𑌿𑌸𑍁𑌤𑌨𑍀𑌤𑌿𑌂 - ராஜபுத்ரர்கள் எப்பொழுதாவது அபராதிகளானால் அவர்களுக்கு தண்டனை லகுவாயிருப்பதுபோல ப்ரபந்நர் அபராதங்களுக்கும் தண்டம் வருமென்கிற நியாயத்தை, 𑌨 𑌜𑌹𑌤𑌿 - விடுகிறதில்லை.

"தனதான்யம் முதலிய ஸம்ருத்திகளை அடையவேண்டுமென்கிற ஆசாபிசாசத்தைத் தொலைத்து ஹ்ருதயத்தை சுத்தம் செய்தாலும் ப்ரத்யாஹாரம் முதலிய யோகாங்கங்களால் ஹ்ருதயத்தைப் புடம்போடும் கடினமான வ்யாபாரத்தினின்று நடுங்

கினவர்களாய் நாராயணகிரியென்னும் மலையினுச்சியில் இருக்கும் ஸ்ரீநிவாஸனுடைய தயையே உன்னை வணங்கி உன்னுடைய த்ரோஹத்தினின்றும் நீங்கி ராஜகுமார ந்யாயத்தை விடாமல் கைப்பற்றுகிறார்கள்."

(தா—ம்) மேலும் மேலும் வேண்டுமென்று வளர்ந்தோங்கும் ஆசையை வேதாளீயென்கிற பெண் பேய்க்கு உவமையாகக் கூறுகிறார். பேய்க்குக் கேட்டதையெல்லாம் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கவேணும். முன்பு எத்தனை கொடுத்திருந்தாலும் புதிதாய்க் கேட்பதொன்றை உடனே சம்பாதித்துக்கொடாவிட்டால் வேதாளம் ஆளை முழுங்கிவிடும். அப்படியே ஆசை புதிதுபுதிதாய் கேட்பதையெல்லாம் உடனுக்குடன் சம்பாதித்துக் கொடுத்துக் கொண்டே இராவிட்டால் அதனாலுண்டாகும் ஆசாபங்கம் நெஞ்சை உடையச்செய்து உயிரைக்கூட மாய்த்துவிடும். இந்த ஆசா பிசாசத்தைத் தொலைத்து வைராக்யத்தை ஸம்பாதித்தாலும் பக்தி யோகத்திற்கு அஷ்டாங்கயோகம் இன்றியமையாதது. ப்ரத்யாஹாரம் என்பது இந்த்ரியங்களை வெளி விஷயங்களில் செல்லாமல் உள்ளே இழுத்து அடக்குவதாகும். ப்ரத்யாஹாரம், ப்ராணாயாமம், தாரணை, த்யானம் முதலிய அங்கங்களால் ஹ்ருதயத்தை புடத்தில் வைக்கவேணும். அந்தக் கஷ்டமான வ்யாபாரத்தைக் கண்டு பயந்து பக்தி யோகத்தில் இறங்காமல் ஸ்ரீநிவாஸனுடைய தயையின் காலில் விழுந்து அங்கே அடைக்கலம் புகுந்து அபராதங்களைச் செய்வதினின்றும் நடுங்கி அவைகளை விலக்கி ராஜபுத்ர ந்யாயத்தை அனுஸரிக்கிறார்கள். ராஜபுத்ரர்கள் தாங்கள் ராஜாவின் குமாரர்களாயிருந்தாலும், சக்கரவர்த்தியின் ஆக்ஞையை மீறப் பயந்து நடப்பார்கள். ஒருகால் அவர்கள் கொஞ்சம் தவறினும் அவர்களுக்கு ராஜா லகுவான சிக்ஷையை விதிப்பார். இதை ராஜபுத்ரந்யாயமென்று சொல்வர். ப்ரபந்நர்கள் ராஜபுத்ரர் போலாவார். (62)

அநந்யாதீந: ஸந்பவதி பரதந்த்ர: ப்ரணமதாம்
க்ருபே ஸர்வத்ரஷ்டா ந கணயதி தேஷாமபக்ருதிம் ।
பதிஸ் த்வத்பாரார்த்யம் ப்ரதயதி வ்ருஷக்ஷ்மாதரபதி:
வ்யவஸ்தாம் வையாத்யாதிதி விகடயந்தீ விஹரஸி ॥

அநந்யாதீநஸ்ஸந் பவதி பரதந்த்ர: ப்ரணமதாம்
க்ருபே ஸர்வத்ரஷ்டா ந கணயதி தேஷா மபகிருதிம் ।

பதிஸ் த்வத்பாரார்த்யம் ப்ரதயதி வ்ருஷக்ஷ்மாதர பதிர்
வ்யவஸ்தாம் வையாத்யாதிதி விகடயந்தீ விஹரஸி ॥

(ப-ரை) க்ருபே - தயையே! வ்ருஷக்ஷ்மாதரபதி: - வேங்கடத்தரசன், அநந்யாதீந: ஸந் - பிறரொருவருக்கும் வசப்பட்டவனல்லனாயினும், ப்ரணமதாம்-(தன்னை) வணங்குமவர்களுக்கு, பரதந்த்ர: - இட்டது சட்டமாக, பவதி-ஆகிறான், ஸர்வத்ரஷ்டா (ஸந்) - எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறவனாயிருந்தும், தேஷாம் (ப்ரணமதாம்) - அவர்களுடைய, அபக்ருதிம் - குற்றத்தை, ந கணயதி-கணக்கிடுகிறதில்லை, பதி:- (உன்) கணவன், த்வத்பாரார்த்யம் - உன் சொன்னபடி கேழ்ப்பதை, ப்ரதயதி - ப்ரகாசப்படுத்துகிறார், வையாத்யாத் - உன்னுடைய உத்தண்டமான மனப்போக்கினால் (சலுகைமதத்தால்), வ்யவஸ்தாம் - (தர்ம) வரம்பை, இதி - இப்படி, விகடயந்தீ - மீறிக்கொண்டு (இல்லாமற் செய்துகொண்டு), விஹரஸி - விளையாடுகிறாய்.

"தயையே! ஒருவருக்கும் அதீநமல்லாத ஸ்வதந்த்ரனான உன்னுடைய பர்த்தா வ்ருஷகிரிநாதன் வணங்குகிறவர்களுக்கு பரதந்த்ரனாகிறான். உலகத்தில் எல்லாவற்றையும் கண்ணுக்கு நேராயிருப்பதுபோல் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கும் அவன் அவர்களுடைய அபகாரத்தை எண்ணுகிறதில்லை. அவன் ஸர்வசேஷியான பதியாயிருந்தாலும் உனக்கு சேஷமாயிருப்பதையே ப்ரகாசப்படுத்துகிறான். அதனால் நீ இவ்விதமாக ஈச்வரனுடைய சட்ட நியமங்களை உன் இஷ்டம்போல் உல்லங்கனம் செய்து விளையாடுகிறாய்."

(தா—ம்) ஈச்வரன் ஒருவனுக்கும் சேஷனல்லனென்றும் அவன் ஸ்வதந்த்ரன் என்றும், அவனுக்கு லக்ஷணம். ஸர்வசேஷித்வமும், ஸ்வாதந்திரியமும் அவனுக்கு லக்ஷணமாகும். அவனை நன்றாய் வணங்கி அவன் காலைப்பிடித்துக்கொண்டவர்களுக்குப் பாரதந்த்ரனாக நீ அவனைச் செய்துவிடுகிறாய். இதனால் ஈச்வரத்வம் என்கிற வரம்பே குலைந்துபோகிறது. எல்லாவற்றையும் ஒருமிக்க தானாகவே ப்ரத்யக்ஷமாக ஸர்வகாலத்திலும் அறிகிறவன் ஈச்வரனென்று யோகிஸார்வபௌமரான நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த லக்ஷணம். ஆச்ரிதர்களுடைய குற்றங்களைப் பார்த்தாலும் கண்ணை மூடிக்

கொண்டு பார்க்காததுபோலிருக்கிறுன். அவர்கள் குற்றங்களை அவன் கணக்கில் வைக்கிறதில்லை. ‘ஸஹஸ்ராம்சு’ என்று அவனை ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லுமிடத்திலேயே அவனுக்கு ‘அவிஜ்ஞாதா’ என்ற பெயரை நீ வாங்கிக்கொடுக்கிறுய். ‘அவிஜ்ஞாதா’ என்பதற்கு அறியாதவனென்று பொருள். ஸர்வக்ஞனை அஜ்ஞன் போலாக்குகிறுய். இதெல்லாம் நிந்தைபோல மேலுக்குத் தோன்றினுலும், வாஸ்தவத்தில் குணகீர்த்தனமாகவும், ஸ்துதியாகவும் இருக்கிறது. ஆச்ரிதர்களின் இஷ்டத்தை அனுவர்த்திப்பதும், அவர்களுக்கு விதேயனுவதும், அவர்கள் அறியாக் குற்றங்களைக் கவனியாமையும் ப்ரபுவுக்குக் குணமேயாகும். (63)

𑌅𑌪𑌾𑌂 𑌪𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍂𑌨𑍍𑌸𑌹𑌨𑌮𑍁𑌨𑍇𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌗𑌲𑌂
𑌕𑍃𑌪𑍇 𑌕𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮 𑌨𑌯𑌨𑌂 ।
𑌵𑌿𑌲𑍀𑌨𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃
𑌦𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌜𑌨𑌿𑌤𑌸𑍁𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 ॥

அபாம் பத்யு: சத்ரூநஸஹநமுநேர் தர்மநிகளம்
க்ருபே காகஸ்யைகம் ஹிதமிதி ஹிநஸ்தி ஸ்ம நயநம் ।
விலீநஸ்வாதந்த்ர்யோ வ்ருஷகிரிபதிஸ்த்வத்விஹ்ருதிபிர்
திசத்யேவம் தேவோ ஜநிதஸுகதிம் தண்டநவிதிம் ॥

(ப-ரை) 𑌕𑍃𑌪𑍇 - தயையே! 𑌅𑌪𑌾𑌂𑌪𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 - ஜலங்களுக்கரசனுன ஸமுத்ரராஜனுடைய, 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍂𑌨𑍍 - சத்ருக்களையும், 𑌅𑌸𑌹𑌨𑌮𑍁𑌨𑍇𑌃 - பெருமையை ஸஹிக்கமாட்டாமல் பொருமைக்காய்ச்சல்கொண்ட பரசுராமருடைய, 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌗𑌲𑌂 - புண்யமென்னும் வியவஸ்தையையும், 𑌕𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯 - காக்கையினுடைய (காகாஸுரனுடைய), 𑌏𑌕𑌂 𑌨𑌯𑌨𑌂 - ஒரு கண்ணையும், 𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 - (அவர்களுக்கு) நல்லதென்று நினைத்து, 𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 - வேங்கடத்தரசன், 𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮 - போக்கினுன், 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 - உன்னுடைய விளையாட்டுகளால், 𑌦𑍇𑌵𑌃 - அந்த தேவன், 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌨𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌃 - தன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை இழந்தவராய், 𑌏𑌵𑌂 - இப்படி, 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 - தண்டிக்கிற கட்டளையை, 𑌜𑌨𑌿𑌤𑌸𑍁𑌗𑌤𑌿𑌂 - நல்ல கதியை விளைவிப்பதாக, 𑌦𑌿𑌶𑌤𑌿 - (பலன்) கொடுக்கிறார்.

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீபேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் தூப்புல்பிள்ளை
பொன்னடிகளே சரணம்.
ஆராவமுதாழ்வான் தாதகுரு பொன்னடிகளே சரணம்.
போரேற்றுப்பிள்ளை பொன்னடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீகோபாலதாததேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

[illegible]
[illegible] ஸ்ரீக்ருஷ்ண[illegible] விரசிதா
॥ [illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] நமோ நம: ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] —
“இப்பதத்தில், [illegible] இவ்வுபாயமென்கிற [illegible]த்தைத் தள்ளுகிறது. அவனுமவளும் கூடி உபாயம் என்னில், சரணங்களிரண்டென்ன வொண்ணுது, நாலென்னவேணும். இவ்விருவரும் [illegible]ரென்னில் அவளும் தனியே உபாயமாய், அவனும் தனியே உபாயமாய் விசிஷ்டமுபாயமென்னும் வார்த்தை விரோதிக்கும். ஆகையாலே அவளுக்கு [illegible]மும் அவனுக்கு உபாயத்வமும் வ்யவஸ்திதமாயே யிருக்கும்.”
[illegible]

தத்வாவெ்வ கஷிம்ஶிஷ்ரெஷ் । வதத்ஷ்யமுஸ்யாவணீதவா
ரூம் வ்யாவ்யாநவெக்ஷ்ய ஷூஷ்கெவzவி கூநாவாஷகெந நா
வமத இதி ஷூஷமூநாய ஷூயரும் ஸா வதவ்யாவ்யாயதே।

(இப்பதத்தில்) ஸ்ரீமந்நாராயணசரணாவிதிவதெ । அய
வடிகசரணாவிதிவஷவ்யாவ்யாநரவெகாக் ஷூகாரணஸ்ய
கூந்யவஷஸ்யாத்ராஷூஸகேது:। (அிவசநழ) சரணஶப்தொத்தர
ப்ரயோகணஅிவசநழ (ஸஅிதீயமிவ்வுபாயமென்கிற ஸாஷவ
வசநத்தை) சரணாவிதிஶப்தோத்தரப்ரயோகணஶரணஶ
ப்தொக்தாவாயகஸ்ய ஸ்ரீமந்நாராயணேதி விஶிஷ்டவஷெ
விஶேஷ்யதயா ஷூதிவஷ நாராயணவ்யதிரிக்த விஶேஷண
ஷூத ஸ்ரீரவவ்யக்த்யஷரமாகிவகயநரவஸாஷவ
வசநழ । (தன்னுகிறது) வ்யவஷ்நதி । ஸாஷவவசநநா
வதி— (அவனுமவளும் கூடி உபாயமென்னில்) இதி। விஶே
ஷ்யஷூதோ நாராயணோ விஶேஷணஷூதா ஸ்ரீஶ்ச இமெ
கூா உபாயஇத்யுகெ இத்யமூ: । அயவரவமூவண்ஷ
'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ ஶரண' மித்யநெந விஶேஷ்யஷூத
நாராயணஸ்யெவ விஶேஷணஷூதாயா: ஸ்ரியோzவ்யா
வாயகவம் பொயதஇதி வஷவி வெதித்யநாவதிதாராஶ
யொzவமஸ்யதெ । "அவனுமவளும் கூடி" இதிஷிவஷக்தி
விந்யாஸொ ஷ்ருஶ்யதெ । 'கூடி' இத்யதநூதவயமூகழ ।
கூநாவதிதாராயம் ஸாவ:— உபாயகஸ்ய வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி
தயாந்யதரவிரஹேமகேணாந்யதரஸ்யாவாயகவம் நாஸ்
தி அயவரவமூவண்ண ஸ்ரியோவ்யாவாயகவாதிநாம் ஸாவ:
இதி । கூநஷிதம் வக்ஷம் ஷரஷயதி— (சரணங்களிரண்
டென்னவொண்ணாது) இதி । கூஷிஷெவ ரெந்ந விஶேஷணத
யா ஷூதிவஷதாரேருண ஸ்ரிய உபாயகாஷீகாரெ உபா
யகாப்ரயசரணஶப்தோத்தரம் அிவசநம் நஸ்யாத், அிவசநெ
சரணஅயம் ஹி ஷஹ்யதே । ஸ்ரீசரணயோரவ்யாவாயகா
ப்ரயகாவஶ்யம்ஷாவெந வதகவ்யக்திவிப்ராகசரணஅயாவமரகெ
அிவ்வநம் நஸ்யாத் இதி வயமூவஸிதொzமூ:। தமிமூரந்

ஶரீரெ கயம் ஷவிதவ்யமிதி வெஷாஷ—(நாலென்னவேணும்)
இதி । சரணாநிதி பஷவசநெந ஷவிதவ்யமிதி ஸாவ: ।
தத்ஶ்ச ஸ்ரீமந்நாராயணசரணாநிதி ரூஶரீரஸத்க ஸ்ரீசரண
யோரவ்யாத்தரவஷாயவஷூதிதியுளவெய்நஸ்ரியோவ்யாவாய
த்வம்ஸவவழ। அிவசநப்ரவணாஷ்சரணயோஶ்ஶரணஶப்தாமூா
ஷயோ நாஸ்தி ஸ்ரிய உபலக்ஷணகவாத்ருஷெவ ஸ்ரீமஷ்ஷெந
பொயதஇத்யவஸம்ஷாரஷிஜெந உபஷஹ்யதஇதி தஷா
ஶய: । ரூநரதெ வவவமூவண்ண ஸ்ரிய உபலக்ஷணகவெவ
வரெஷாமிதமிதி ஸ்ரீஸாரஶாஷ்த்ர ஸிஷோவாயஶொய
நெஸஷ்யமவநஷ்யழ। தஷெவாஷிதஸ்யாவீத்யமயா வாக்ய
ஷஜ்யா விஜ்ஞாயதெ । கயரோஶய:— வவமூவண்ண ஸ்ரீமஷ
ஷஸ்ய விஶேஷணகெவzவி விஶேஷணகஸ்ய வ்யாவதமூக
காரவதயா க்ரியாநயிகெவஸதி வ்யாவதமூககம் ஸ்ரிய:
கஷ்யவமஸ்யதெ। இஷெவ உபலக்ஷணகவழ। ஶரணம் ஷூவ
ஷெ இத்யஷியோநஹரஸமூணக்ரியாயாம் ஸ்ரீவிஶிஷ்
ஸ்யாஷெஶ்யதயா நாயய:, ஸ்ரிய: ஷரஸமூணெ உஷெஶ்ய
காஷாவாக் தஜ்ஜாவகம் சரணஶப்தோத்தரப்ரயோகண
அிவசநழ । வதஷஅிவசநரவஷிஜ்ஞாஷியொ ஹரஸமூ
ணாயயொ பொயதெ । சரணாநிதியுதெ ஸ்ரிய: ஷரஸ
வமூணக்ரியாய: ஸம்ஷவதி। தஷாநீஷெவக்ரியாயிகெவஸதி
வ்யாவதமூககாரவவிஶேஷணகம் ஸ்ரியோ ஷவெக், நவ
தயா ப்ரயதெ; கவிதாம் சரணாவிதி। கயமெமூா வாக்ய
மதிவிஷாநாயாஸஷஹ்ய:। இத்யம் அயெவிஶேஷணதயா உபா
யகவம் நிரஸ்ய ஷூயரஷவெஸ்ய உஷயோஸஷூயாநெந்ய
உபாயகவிலக்ஷணவி ஷூஸஜ்ஞாஷிரஸ்யதி—(இவ்விருவரும்
ஸஷூயாநரென்னில்) இத்யாதிநா। ரூஷெஷராஷ்ய அியா
வ்யாவாயகவம் ஸிஷாஷிநாமிஷ்டழ, 'ரெஷாந்ராதாவிஷணவ்ய
ஷ்யதிஷா' இத்யாஷாவநஷ்யஷிதழ । ரூநஷெஷாயீந:
கூநாவஸெஸயாகாரஷெஷ இதி ந விரோய:। யயா ஜமஜநா

षिकारणत्वस्य विशेषणत्वेन पुरुषकारत्वयोगित्वा-
भेदेन विरोधाभाव इत्यन्यत्र विस्तरः ॥

एवं पुरुषकारतयोपायत्वेऽपि तस्याः तत्साहचर्येण प्र-
तिक्षिप्तं श्रीपराशरभट्टार्याः अध्यायिकारे—

“चरणाविति निर्देशस्तद्वैशिष्ट्यबोधकः ।
इति शङ्कितं प्रोक्तं श्रीमद्भिर्विरोधतः ॥
सम्बन्धवतः प्राप्तं वैशिष्ट्यं प्रयुज्यते ।
विशेष्यचरणत्वं च न हि बाधितुमर्हति ॥
चरणाविति वक्तव्ये यच्च प्रसज्यते ।
शरणज्ञापकाभ्यासं तत्त्वप्राधान्यतोऽन्वयः ॥
न सम्राज् समस्तैश्च सन्धियोगसमासयोः ।
तथा प्रत्यवमर्शस्य कल्पितं प्राप्तसाम्यम् ॥”

इति ॥ अत्र शरणत्वं तत्त्वविवक्षानिरूपणवदु-
नानावर्णेनानुसृत्य सर्वत्रानुप्रयुक्तं सं-
समासः शयनं तन्त्रात्यं प्राप्तयितुं सम्बन्धं
प्रत्याय्य प्रत्ययविशेषे– “वक्तव्यश्चसिद्धान्तयुक्त-
मेव स्वरूपमते प्रसज्यते इति ... शरण्येज्ञाप-
कार्यं करस्य प्रसज्येति विविधतां सम्पत्ति-
सम्प्रेयः । तच्चार्थवद्वर्णनेन श्रीमन्नारा-
यणचरणौ शरणं प्रपद्ये इत्येवं विधेन भवि-
तव्यमिति नासिकावर्णकानां वाक्याणाम्, कवि-
ता श्रीनारायणचरणौ शरणं प्रपद्ये इति
स्यादित्येव चेत्तावदस्तु। श्रियः नारायणस्य श्री-
नारायणौ, तयोश्चरणाविति प्राप्तिवादेन सत्येव
तत्त्वार्थवाक्ये नेन प्रकृत्य कर्तव्योपायत्व-
वैशिष्ट्यं भवितव्यमिति तदभिप्रायः । श्रिय
उपायत्वं प्रमाणसम्बन्धाभिप्रायेण इत्ययं
पादविशिष्टता प्रसिद्धे । अयमर्थवादं चेन्न उपा-
यचरणाय्यतेन विशेषणवियया श्रियो वक्तव्योपायत्व
उपदर्शितं भगवत्प्रयोजनकाङ्क्षानिरूपस्यैव चेतः—
इति ।

तदेतद् स्वभावसिद्धसाहचर्यप्रतिक्षिप्तं तत्त्वज्ञानात्र-
यम् । तत्त्वज्ञस्य वचनैव विवृता । ‘இப்பதத்
தில்’ इति हि पदान्तरवक्ता। ‘இப்பதம்’ इत्यन्तं
पदं किम्? तत्त्वदर्शिनः प्रत्युत हि उपरि ‘அவனுமவளும்
கூடி என்னில், இரண்டென்னவொண்ணாது நாலென்னவே
ணும்’’ इति पदान्तरविन्यासेन व्याख्यातोऽयम् उक्तः ।
कृतिरक्षितायास्य तस्यापृथक्सिद्धेः तदैकायनत्वं सम्ब-
न्धादसमावेशं तस्य नास्तीति तस्य शरणत्व-
प्रयोजनमेव सर्वथा आविष्कृतं भवेत् । शरण-
त्वेऽपि कार्यत्वाप्रत्यक्षत्वे, ‘அவனுமவளும்
உபாயமென்னில்’ इत्येव पदान्तरवता कर्तव्या । तथा
श्रियः नारायणस्य तयोश्चरणाविति वक्तुं शक्यते ।
‘அவனுமவளும் கூடி உபாயமென்னில்’ इत्यत्र ‘கூடி’ इत्य-
नेन द्वन्द्वयोः समुच्चयो विवक्षितः । ‘கூடி உபாயமென்
னில் நாலென்னவேணும்’ इत्यस्य श्रीनारायणचरणाविति
विभक्तियुक्त्यर्थकथनं पादद्वितीयेक्षणपदात्मकत्वविशि-
ष्टं पदद्वयार्थनाम् श्रवणपदं नायिकारोहणः ।
भवतु, तत उपरि ‘இவ்விருவரும் ஸமப்ரதானரென்னில்’
इत्यादिपदान्तरवता दृश्यते । सा किमित्यत्र इति
वक्तव्यम् । இவ்விருவரும் इत्यस्य को भावः? अयं
विशेषणतया विशेष्यतया च प्राप्तिवत्त्वं श्रीनारायणा-
वपि माहात्म्यमिति हि तदर्थः स्वरूपतया प्रतीयते । तत्त्व
उभयोः समप्राधान्यं प्रत्ययविशिष्टस्यापायत्व
कथनं विरोधं भवेदिति हि तत्त्वज्ञप्राप्तिवत्तायाः ।
अत्र प्रकरणे शरणत्वयाशयः—अयं विशिष्टतया
बोधनात् समप्राधान्यत्वं न सम्भवति । प्र-
योगसम्बन्धव्याप्यान्वयेन अयस्य अयं श्रियः
विशेषणतया बोधनात् प्रयोगसमस्यापि विशे-
षणतया प्राप्तिवत्त्वे वाङ्मयात्, न समप्रधानतया ।
तथापि अपायविरोधस्य। तत्र अयं विशेषण-
तया प्राप्तिवत्त्वं तारतम्येनोपायत्वाङ्गीकारे श्रीम-

ராயணசரணாவித்யேவ ஸித்யதீதி | வ்யாக்யாஸங்க்ரஹே ச
த்வந்த்வஸமாஸேந உகாரஸ்ய லக்ஷ்மீவாசகத்வபக்ஷே ச உப
யோஸ்ஸம்பந்தயோரநுக்ருஹீதம் விஶேஷிதம் | தச்சைவ ப்ரதிபாதித
மிதி ப்ரதீதே 'இருவரும்' இத்யாதி வாக்யேந ||

கிஞ்ச, ஸ்ரீநாராயணசரணாவிதி ஸமஸ்த்யைவ ஶ்ரியஉபாய
த்வபோதே ஸம்பவதீதி தத்வ்யாக்யாநம் ஶ்ரீமதே நாரா
யணாயேத்யுத்தரவாக்யவிவக்ஷிதாயா: ப்ராப்திகர்மத்வம் ஸம
யா ந ஸங்கச்சதே | தத்ர ஶ்ரீநாராயணாவிதி ந ப்ரயுஜ்ய
தே | யதா ஸமஸ்த்யைவ பதார்த்தப்ரதீதஸ்கைங்கர்யப்ரதிஸம்
பந்தி பூர்வவாக்யே லக்ஷ்மீபுருஷகாரத்வா ஶ்ரியோ பவேத் |
ஶ்ரிய:கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வம் உத்தரவாக்யே ந விவக்ஷித
மிதீத ஏவாயம் பவதா ஸ்வாரஸ்யம் பவேத் | ததா நீம் ஸம்ப்ரதி
பேதாயநமநாம்நாம் ப்ரவிஶேஷ: ஸ்யாத் | கிஞ்ச ஜாதீயகாந்
உபாயநிராகரணேந பூர்வவாக்யே ஶ்ரீஶப்த: ஸமஸ்த:
ஸந் நாராயணாபிவிஶேஷணம், உத்தரவாக்யே வ்யஸ்த: ஸந் வி
ஶேஷணம், யதைவ பேத: பூர்வோத்தரவாக்யயோ: ஶ்ரீ
ஶப்தயோ: | தத: ஶ்ரியோத்தரவாக்யே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வம்
பூர்வவாக்யே தஸ்யா: புருஷகாரத்வம் ப்ரதிஸம்பந்தித்வம் சேதி
"சரணங்களிரண்டென்னவொண்ணாது நாலென்னவேணும்"
இத்யாதிகா நாநாவிதவ்யவஸ்தா தேஷாம் ஸ்வஸ்தா ஶக்
ஶரீரா ந்யாயஸாம்யத்வாந் உத்தரவாக்யே பூர்வ
வாக்யேப்யஸ்யாபி ஶாஸ்த்ரைக ஸமர்த்தாம் வ்யாபக
தீதிகா ||

த்விவசநாத்யாதிக ஶப்தஸ்வாரஸ்யபலாதேவ விஶேஷண
ஸமஸ்தவ்யஸ்த பூர்ணக்ரியாயாஶ்ச விஶேஷணஸமஸ்தஶ்ரியோ
வி ப்ரகாரஸ்வரூபஸம்பந்தாஶ்ரீஶப்தஸ்யைவைவமா
ஸ்வரூபார்த்தக்ரியாயாம் ஸம்யக்த்வமுபாயத்வம்: ப்ரதீய
தே ந: கேந வாயுதே? கதம் வா தஸ்யா உபாயநிராஸ:
சரணாவித்யுக்த்யா பவேத் | அதஏவ பூர்வவாக்யே நா
ராயணாயேத்யேகவசநேநாபி ததேகத்வம் ஶ்ரீமதே இதி

ப்ரயோஜநத்ரயம் கைங்கர்யக்ரியாயாம் விஶேஷ்யத்வா
ஶ்ரயம் நாராயணஸ்யைவாங்கீக்ருதமேவாபி | அதஏவ ஶ்ரீஸாரஸா
ர்த்தே விஶேஷவ்யவஸாயேந " சிலர் அயத்தில் பூர்வ
வாக்யத்தில் ஶ்ரீஶப்தம் ப்ரலக்ஷணபரமென்னும் உத்தரவாக்யத்
தில் ஶ்ரீஶப்தம் விஶேஷணபரமென்னும் பிரியச்சொன்னார்
கள் " இத்யேதத்யாநாம் பக்ஷாந்தரம், " இவ்விடத்தில்
ஶப்தைகார்த்தமாயிருக்க, ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு பாதகமுமின்
றிக்கேயிருக்க ஸ்வாரஸ்யம் ஸாதந்த்ர்யாதிகளிலே ப்ரஸித்த
மான ஶப்தஸ்வரூபாயவிரோதமாகப் பண்ணுமிவ்விஷய
நாவகம்" இதி ஸம்ப்ரதிஷிதம் | அத்ர ஶ்ரீமந்நாராயணசர
ணாவிதி ஶ்ருஶ்ரோஸமஸ்தவ்யஸ்தாய உபலக்ஷணத்வஸங்கா பவதி
ஶ்ரீநாராயணசரணாவித்யத்ர விஶேஷணஸ்யாபலக்ஷண
த்வஸங்காயா அவகாஶ ஏவ நாஸ்தி | ஶ்ரீமந்நாராயணசரணா
வித்யத்ர ஶப்தஸ்வாரஸ்யாத் விஶேஷணத்வ ஸங்கா பவதி |
தம் பாரயதி சரணஶப்தாத்ப்ரயோஜநத்விவசநம் | அதஶ்ச
உபஸம்ஹாராநுஸாரேண உபக்ரமே நேய: | தஸ்மாச்ச
ஸாரஸ்வதக்ரியாயாம் ஸமபவத் உபலக்ஷணதயைவ வ்யாவ
ர்த்திகா ஶ்ரீரிதி ததாஶயஸ்ததாத்வபக்ஷஸ்வாரஸ்யாதேவாவ
கம்யதே ஸம்பத்ஷாம் | கதமேவாயம் ஸாரஸார்த்தேயாமி
காரேதஸ்வகாரணமேவ " இப்படியிருக்க சரணௌ என்கிற
த்விவசநாந்தத்தைக்கொண்டு ஶ்ரீஸம்பந்தத்தை உபலக்ஷண
மென்னில் " இத்யநூதித: | ஶ்ரீநாராயண இதி அஸமஸ்த
ஸமாஸே வா ஶ்ரீமந்நாராயண இதி கர்மதாரயஸமாஸே வா ஶ்ரிய
உபலக்ஷணத்வஶங்கா பவதீதி ஸமாதாநார்த்தம் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாந
நாவகத்ய ப்ராப்தா விஶேஷணா பவதா ததுக்தீம் | ஶ்ரீநாரா
யணசரணாவித்யத்ர தத்ர ஸமஸ்தத்வே நஸமாஸயோ ப்ர
த்யுபவ்யாபகம் ஏவ பவேச் ந ப்ரஸங்க: ||

ஸதேந "விஶேஷணாம் ஶஸ்யாபி விஶேஷ்யஸ்யேவ
க்ரியாந்வயோ நைவ நியத:; ஸபரிவாரஸ்வாம்யஸ்தேஷ்வம்
ஸாரஸநயாதிஷ்டீத்யத்ர ந ஸர்வ விஶேஷணஸமஸ்தப
ரிவாரஸ்யாபி ஸம்ஸாரஸநாயிஷ்யாந வண்டந விவக்ஷா

[illegible]

189895

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வசநக்ருத்யவிமர்சம்.

[illegible]

ஸ்ரீ[illegible]ஸாரத்தில் ஃபாயிகாரத்திலே—

"[illegible]

[illegible] ॥"

என்று நாலு காரிகைகளாலே [illegible]ஜெயிகளில் சிலருடைய [illegible]ப்ராயத்தை ஸ்ரீதேசிகன் நிரஸித்தருளினர்.

இதில் ஆக்ஷேபம்.

[illegible]த்ரயத்தில் நயினாராச்சான்பிள்ளையின் உக்திக்கு இது தூஷணமென்பது வாக்யசெலியாலே ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது.

"இப்பதத்தில் த்விவசனம் 'ஸத்விதீயம் இவ்வுபாயம்' என்கிற ஸாஹஸவசனத்தைத் தள்ளுகிறது. அவனும் அவளும் கூடி உபாயமென்னில் சரணங்களிரண்டென்னவொண்

[illegible] N3[illegible]
[illegible]

ணது. நாலென்னவேணும்..... ஆகையாலே அவளுக்குப் புருஷாகாரபாவமும் அவனுக்கு உபாயபாவமும் வ்யவஸ்திதமாயேயிருக்கும்"

என்று அவ்விடத்திலிருக்கும் வாக்யம். இங்கே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்றிருக்க வேண்டுமென்று ஆச்சான்பிள்ளை ஆபாதனம் செய்ததாக நினைத்து தேசிகன் தூஷித்திருக்கிறார். அவருக்கு அப்படி ஆபாதானம் விவக்ஷிதமன்று. இதை நிரூபிக்கிறோம்—

"சரணௌ - திருவடிகளை, இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது"

என்று பிள்ளை லோகாசார்யரின் ஸ்ரீஸூக்தி.

" இதில் 'உபாயபூர்த்தியையும்' என்கிற பதத்திற்கு "த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறதென்கை"

என்று மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யானம்.

இதன் அபிப்ராயமாவது— லோகத்தில் ஏகவசநமானது ஏகத்வத்தைப் போல் ஜாத்யேகவசநாதி வ்யவஹாரங்களாலே பஹுத்வத்தையும் சொல்லும். பஹுவசநமும் பஹுத்வத்தைப்போல் சாஸ்த்ரீயகாரணந்யாயத்தாலும் வஜ்ஜாயாம் பஹுவசநம், ஆத்ருதி பஹுவசநம் இவை முதலிய வழிகளாலும் ஏகத்வத்தையும் சொல்லும். த்விவசநம் இப்படியன்று. அது எப்போதும் எவ்விதத்திலும் இரண்டு வஸ்துக்களையே போதிக்கிறது என்று சாஸ்த்ரஸரணி. ஆகவே இங்கு சரணௌ என்கிற த்விவசனம் பிராட்டிக்கு உபாயத்தைத் தள்ளுகிறது—என்று.

இதுவே ஆச்சான் பிள்ளையின் வாக்யத்திற்கும் பாவம். அவர் 'நாலென்னவேணுமெ'ன்னது 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ' என்றிப்படியிருக்கவேணுமென்கிற அபிப்ராயத்தாலேயன்று; ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்றிருக்கவேண்டும் என்பது அவர்

அபிப்ராயம். ஸ்ரீமந்நாராயணசரணம் என்று ஏகவசநமாவது இருந்தால் ஜாத்யேகவசநவ்ருத்தியாலே நாலு சரணங்களைக் கொள்ளலாம் என்று சிலர் சொல்லுவர். ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்று ஆபாதநத்தில் ஒருவருக்கும் அபிப்ராயமில்லை. ஆக தேசிகன் தூஷித்தது சரியன்று—என்று.

இந்த ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரம்.

முதலில் மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யானத்திற்கு பாவவர்ணனத்தில் 'ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசநவ்ருத்தியாலே பஹுத்வத்தைச் சொல்லு'மென்றது சரியன்று. ஜாத்யேகவசநஸ்தலத்தில் ஏகவசநம் ஏகத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்றே சாஸ்த்ரகாரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'ஸம்பந்நோ வ்ரீஹி:' என்கிறவிடத்தில் ஏகத்வம் வ்ரீஹித்வஜாதியில் அந்வயிக்கிறது. பரம்பராஸம்பந்தத்தினாலே வ்ரீஹிவ்யக்தியிலேயாவது அந்வயிக்கலாம் என்று வ்யுத்பத்திவாதம். சிலவிடங்களில் ஜாதிவாசியான பதத்திற்கு பஹுவசநமும் ப்ரயோகிப்பதுண்டு. அவ்விடத்திலும் ஏகத்வம் அந்வயம் என்று தார்க்கிகர்கள் சொன்னார்கள். அப்படியிருக்க ஜாத்யேகவசநஸ்தலத்திலே பஹுத்வம் அந்வயமாவது எங்ஙனே? பாணிநியும் ஜாதியைச் சொல்லும் பதம் ஏகவசநாந்தமாயிருப்பதுபோல் பஹுவசநாந்தமாயுமிருக்கலாம். அப்போதும் ஏகத்வமே அந்வயம் என்று ஸூத்ரத்தில் சொன்னார். மஹாபாஷ்யகாரரும் பஹுவசநமாயிருந்தால் ஜாதிவாசியாகவேண்டாம், வ்யக்திபரமாகவேயிருக்கலாமென்று மாத்திரம் சொன்னார். ஜாத்யேகவசநஸ்தலத்திலே ஏகத்வம் அந்வயமென்பதை ஒப்புக்கொண்டார். ஆக ஏகவசநம் இங்கே பஹுத்வபோதகமன்று. பஹுவ்யக்தி க்ரஹணத்திற்கு ஏகவசநம் ப்ரதிபந்தகமாயிருந்தாலும் அதை ஜாத்யேகத்வபரமாகக்கொண்டு அபாதகமாக்கி அநேக வ்யக்திகளை நாம் க்ரஹித்துக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையால் ஏகவசநஸ்வாரஸ்யமழிய ஜாத்யேகத்வபரத்வாஸ்ரயணமாநே

கூஹ்ரஹணம் ஹவதி என்று எழுதியிருக்கவேண்டும். ஜாத்யேகவசநஸூத்திலே ஜாதிமாத்திரம் அர்த்தம் என்று சிலர். வ்யக்தியும் அர்த்தமென்று சிலர். ஸவடியா பஹு க்ஷம் கூடிழுமில்லை; வொயத்திலும் விஷயமாவதில்லை.

பிறகு பஹுவசநத்திற்கு வாஶாயிகரணந்யாயத்தாலே ஏககவும் கூடும் என்று சொன்னதைக் கொஞ்சம் விசேஷிப்போம். இந்த வாஶாயிகரணந்யாயம் பஹுவசநத்திற்கு ஏககவும் கூடும் சொல்லுமிடத்தில்தான் வரும் என்று ஆக்ஷேபகர் நினைத்திருக்கிறார். இது ஒரு மீமாம்ஸாந்யாயம். 'ஶாமெண கஸந்யாய்கூஷநா' என்று ஸூத்ரவணம். ஏககவசநாஹாதிஸூஶங்களிலும் இந்த ந்யாயம் ப்ரவத்திக்கும். "ஏககவசநஸ்ய ப்ரோணாஹாாநவயூக வத்யேநகக்ஷாவரூபஸ்ப்ரயொஶவிஷயெவீ வாஶாயிகரணந்யாயெந ப்ரவ்ருத்த்யமதெ:" என்று ஸாடீவிகை. ஏதேனும் ஒருப்ரயோகமானவிடத்தில் எவ்வித ஏந்யாகஷநத்திலும் இந்த ந்யாயத்தைச் சொல்லுவதுண்டு. ஶூவெஷவீய ந்யாயப்ரகாஶத்தில்கூட முதலில் இந்த ந்யாயத்தை உபயோகித்திருப்பதைக் காண்க. அதன் வ்யாக்யானமாக நாம் செய்திருக்கும் மீமாம்ஸாவ்யாஹ்யாநத்திலும் அதன் விவரணத்தைக் காணலாம். ஆக வாஶாயிகரணந்யாயத்தை பஹுவசநத்திற்கு மாத்திரமாக விஶேஷித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

ஏவசநத்திற்கு எங்கேயும் வேறு ஸங்கியை அர்த்தமில்லையென்பதும் ஸரியல்ல. 'திஷ்யவுநவஸூ' என்கிற நக்ஷத்ரவாசமான வசத்தில் பஹுவசநத்திற்கு பதிலாக ஏவசநமே ஸவடிா வருமென்று வாணிநிஸூத்ரம். 'ஷஶவுணஸாஹ்யம் யஜேத' என்கிறவிடத்தில் ப்ராகிவசிகம் ஆறு யாகங்களைச் சொல்வதாலே ஏவசநத்திற்கு பஹுக்ஷம் கூடும் என்று ஏணஸூவஸ்யயிகரணத்தில் ஸாடீவிகையில் நிணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "ஸநா

தீநாம் ஏகவிஷா ஜாதி: ப்ராயெண" என்று வாசநஸூத்ரத்தில் பஹுஷ்ரஹணம் வேண்டுமிடத்திலும் ஏவசந ப்ரயொஶம் சொல்லப்பட்டது.

"ரவிகாஹஶயெந வெஸதநா
ஸகஜாஹம் ஜஶநாzzஹிதொஷணா।
ஶிஶிரெ நிஶி ஶஷதாம் வரா
வரணா யத்ர ஈநொகி நொ ஹிஶ॥"

என்று பஹுஷ்ரஹணஸூத்தில் வரணா என்று வரண ஶஷ்த்திற்கே ஏவசநம் நெஷயீயத்தில் ப்ரயொமிக்கப்பட்டது. ஆக ஏகவசந பஹுவசநங்களைக் காட்டிலும் ஏவசநத்திற்கு ஒரு விசேஷமிருப்பதாகச் சொன்னதும் அதிலும் வரணா என்கிற இடத்தில் சொன்னதும ப்ராணிகம் அன்று. இப்படி ஸவஶாஸ்த்ரவிரஷங்களை அடுக்காகச் சொல்லி, 'ஊதெத்யஷா ஶாஸ்த்ரஸரணி:' என்று எழுதினது கூஸஜதம். இப்படி கஸம்பஷமான கூடித்தை 'கூதெத்ரஷ ஹியிதிதழ' என்று மணவாளமாமுநிகளின் அபிப்ராயமாகச் சொன்னதும் அவருக்கு நிக்ஷடிாவஹமாகையாலே கூநுசிதம்.

இனி ஆச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்திற்கு வாஸ்தவார்த்தத்தை உணர்த்தி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த ஈஷணம் ஸஜதமென்று நிரூபிக்கிறோம். முதலில் ஆச்சான்பிள்ளை 'இப்பதத்தில்ஏவசநம் ஸஹிதீயமுபாயமென்கிற ஸாஹஸவசநத்தைத் தள்ளுகிறது' என்று சொன்னார். இவ்விடத்தில் இப்பதமென்பதாலே ஸ்ரீமந்நாராயணவரணா என்கிற பதத்தை ஶஹித்திருக்கிறார் என்பதற்கு ஸந்தேஹமேயில்லை. இங்கே ஏவசநம் ஸ்ரீக்கு உபாயகவ்யவஷேஷகமென்று சொல்லுகிறார் என்பதும் நிவிவாதம். இனி எப்படி இந்த ஏவசநம் பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறதென்பதை விசாரிக்கவேணும்.

இங்கே ஏவசநம் ஸ்ரீமந்நாராயணவரணா என்கிற வசத்தின்மேல் வந்திருக்கிறது. ஸ்ரீவசாயமும் நாராயண

சப்தார்த்தத்திற்கு விசேஷணமாயிருக்கிறது. ஆக சரண சப்தம் நாராயணசரணத்தைச் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேல் த்விவசனம். அது எதற்கு த்வித்வத்தைச் சொல்லும்? நாராயணசரணங்களுக்குத்தானே. அப்போது த்விவசனம் எதைத் தள்ளும்? நாராயணசரணங்களில் இரண்டு இங்கே உபாயமாகவேணும். ஒரு நாராயணசரணமுபாயமன்று. அப்படியே வெகு நாராயணசரணங்களுமுபாயமல்லவென்றிவ்வளவுதானே வசனத்தாலே ஸித்திக்கும். முன் ஆக்ஷேபகர் ஏகவசனபஹுவசனங்களானால் ஸங்கியையில் வ்யவஸ்தையில்லை. த்விவசனம் இரண்டைத்தான் சொல்லும் என்று சொன்னாரே. அது ப்ரக்ருதத்திற்கு எப்படி ஸாதகம்? ஸாதகமாயிராவிட்டால் அந்த நிரூபணம் அஸங்கதமாகாதா? ஸ்ரீமந்நாராயணசரணம், ஸ்ரீமந்நாராயணசரணாந் என்றிப்படியிருந்தால் எவ்வளவு ஸங்கியை வேண்டுமானாலும் க்ரஹிக்கலாம். இப்போது முடியாதென்பதுதானே இவருக்கு விவக்ஷிதம். அப்படி ஏகவசனமாவது பஹுவசனமாவது இருந்தால் பிராட்டியின் திருவடியை க்ரஹிக்கமுடியுமா? எந்த ப்ராதிபதிகத்தின்மேல் வசனம் வந்திருக்கிறதோ, அந்த ப்ராதிபதிகத்தின் அர்த்தத்திலுள்ள ஸங்கியைத்தானே வசனம் சொல்லும். நாராயணசரணங்கள் எத்தனை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் அப்போது. த்விவசனமிருப்பதாலே இரண்டு நாராயணசரணங்களையே க்ரஹிக்கவேண்டுமென்றிவ்வளவுதானே ஏற்படும். கடம் என்றோ கடாந் என்றோ சொன்னால் ஸங்கியைக்கு வ்யவஸ்தையில்லையாகையாலே படத்தையும் க்ரஹிக்கலாம். கடௌ என்று த்விவசனமிருந்தால் படத்தை க்ரஹிக்கமுடியாதென்று சொல்வது எவ்வளவு அழகோ, அப்படியே இந்த த்விவசநமப்ரயோஜநவர்ணநமிருப்பதென்பதை நன்கு கவனிக்கவும்.

த்விவசனமே பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தை நிஷேதிப்பதானால் ஸ்ரீசரணௌ சரணமென்று சொன்னால்கூட நிஷேதம் ப்ரஸங்கிக்கும். நாராயணசரணௌ என்கிறவிடத்தில்

இருக்கும் த்விவசனமென்றால் அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே ப்ராதிபதிகத்தாலே ஸ்ரீசரணநிஷேதமென்றே சொல்லிற்றாயிற்று. த்ராவிடில் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணம் என்றிருந்தால் ஸ்ரீக்கும் உபாயத்வம் விவக்ஷிக்கப்படலாமென்று இவர் சொல்வதாகும். அப்படியும் சிலருக்கு அபிப்ராயமுண்டென்னில் விசிஷ்டஸம்ப்ரதாயத்தை இன்னும் அறியவில்லையென்றாகிறது. ஆகையாலே இங்கு மதுப்பாலே பிராட்டி உபஸர்ஜனமாகத் தோற்றினபடியால் சரணசப்தம் ஸ்ரீசரணத்தைச் சொல்லமுடியாதாகையாலே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லையென்று சொன்னால் அழகாயிருக்கும். ஆக மதுப்புக்குச் சொல்லவேண்டியதை த்விவசனத்துக்குச் சொன்னது பொருந்தாது. ஆகையால் ‘த்விவசனம் ... தள்ளுகிறது’ என்று ஆச்சான்பிள்ளை சொன்னது இப்போது அஸங்கதமாய்விட்டதன்றோ?

ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்றிராமல் ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்றிருந்தால் யதாச்ருதம் ‘ஸ்ரீஸஹிதநாராயணனுடைய சரணத்வயமுபாயமென்கிறது ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறது’ என்று சொல்வது சக்யமாகலாம். இங்கே மதுப் இருப்பதாலே இது ஸங்கதமாகாது. ஆச்சான்பிள்ளைக்கு ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்கிறவிடத்தில் த்விவசனஸ்வாரஸ்யம் சொல்வதில்தான் தாத்பர்யமென்னில் அப்போது ‘இப்பதத்தில்’ என்பது ஸங்கதமாகாது. ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்று இராமல் ஸ்ரீநாராயணசரணாந் என்று இருக்கவேண்டுமென்றன்றோ இவருடைய வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் அப்போது ஸித்திக்கிறது. இதனால் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைச் சொல்லுகிறவர்களின்மேல் என்ன தூஷணம் சொன்னதாகிறது? இங்கே த்வயவ்யாக்யானத்திலே இந்த வீண்விசாரம் எதற்காகச் செய்யவேண்டும்?

ஆகையால் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்கிறவிடத்தில் த்விவசனம் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறதென்று சொன்ன ஆச்சான்பிள்ளையின் உட்கருத்தைப் பின்வருமாறு

அங்கீகரிக்கவேணும். இல்லையாகில் அவருடைய வாக்யம் முற்றிலும் அஸங்கதமாயும் அயுக்தமாயும் முடிகிறதென்பதைக் கீழே விவரித்தோம். ஆக அவர் கருத்தாவது— விசிஷ்டமான இவ்விடத்தில் விசேஷணத்திலும் க்ரியாந்வயம் விவக்ஷிதமாய் பிராட்டியும் உபாயமென்னில், அப்போது சரணசப்தத்தில் நாராயணனுக்குப்போல ஸ்ரீக்கும் அந்வயம் சொல்லவேண்டும். ஆக இருவருடைய சரணங்களும் சேர்ந்து நாலாகையாலே த்விவசனம் அஸங்கதமாகிறது. யத்யபி ஸ்ரீயினுடைய ஒரு சரணமும் நாராயணனுடைய ஒரு சரணமும் க்ரஹிக்கப்பட்டு த்விவசனத்தை ஸங்கதமாக்கப் பார்க்கலாம். ஆனால் அது அவ்வளவு ஸ்வரஸமில்லை. ஆக பஹுவசனமிராமையாலே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் நிஷித்தமாகிறது— என்று. இப்படி விசிஷ்டஸ்வரூபமர்யாதையையறியாமல் ஆச்சான்பிள்ளை சொன்னதை நன்று கவனித்து ஸ்ரீதேசிகன் இதைத் தூஷித்தருளினர். மதுப் வந்த இடத்தில் ஸ்ரீக்கு சரணசப்தாந்வயம் வராதென்பதை ஆச்சான்பிள்ளை நினைத்திருந்தால் 'த்விவசனம் தள்ளுகிறது' என்று த்விவசனப்ரயோஜனத்தை இப்படி வர்ணித்திருக்க மாட்டார்.

இனி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த காரிகைகளின் அர்த்தத்தை விவரிப்போம்.

சரணாவிதி நிர்தேச: ... ... ஸ்ரீமத்பதவிரோதத: ||

சரணௌ என்கிற த்விவசனநிர்தேசமானது பத்நீவைசிஷ்ட்யத்தை அதாவது விசேஷணமாக பிராட்டியைச் சொல்லி அவளுக்கு உபாயத்வவிவக்ஷையைத் தள்ளுகிறதென்று சொன்னவர் மந்தர். ஏனெனில் ஸ்ரீமத்பதவிரோதம் வரும். அதாவது த்விவசனத்திற்கு த்வித்வமே பொருள். பிராட்டி உபாயமன்று என்பது பொருளன்று. ஸ்ரீநாராயணசரணங்கள் நாலும் விவக்ஷிதமாகில் த்வித்வம் அந்வயிக்கமாட்டாதாகையாலே நாராயணசரணமாத்ரத்தை க்ரஹிக்கவேண்டுமென்று ஸாமர்த்யப்ராப்தமான ஸ்ரீவைசிஷ்ட்யத்தை பாதிக்கவேணும். அது அந-

வசனம். ஸ்ருதிலிங்கங்களில் ஸ்ருதி ப்ரபலமென்பது மீமாம்ஸாந்யாயஸித்தமிறே. இங்கு மந்தசப்தத்தாலே குறிப்பிடும்போது பஹுவசனமிருப்பதாலே இது ஆச்சான்பிள்ளை ஒருவரைக்குறித்துச் சொன்னதன்று. ஸ்ரீதேசிகன் காலத்தில் இந்த விஷயத்தை ஆக்ரஹத்தோடு எடுத்துரைத்துக்கொண்டிருந்த சில ஏகதேசிகளைக் குறித்து என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இங்கு 'கைஶ்சித் ப்ரோக்தம்' என்று ஓர் பாடமுண்டு. அப்போது இப்படி சிலர் சொன்னது யாரோ மந்தர் சொன்னதை அனுவாதம் செய்தது மாத்ரமத்தனை. அது தான் ஸ்வாபிப்ராயமென்கிற கருத்தாலேயன்று என்று ஸ்ரீதேசிகன் ஆச்சான்பிள்ளையை நிகழநினைக்காமல் சொல்லுகிறார் என்று கொள்ளவேணும்.

நநு, த்வித்வமானது விசிஷ்டோபலக்ஷணோபயஸாதாரணமாகையாலே இங்கு த்விவசனத்தாலேற்பட்ட த்வித்வஸாமர்த்யத்தாலே மதுப்பை உபலக்ஷணபரமாகக்கொள்ளுவோம் என்கிற சங்கையைப் பரிஹரித்து, ந்யாயாந்தரமும் சொல்லி, கீழ்ச்சொன்னதை உபபாதிக்க இரண்டாம் காரிகை யருளிச்செய்கிறார்—

ஸ்வாரஸ்யத: ... ... நஹி பாதிதுமர்ஹதி ||

ஸ்ரீயப்பதி ஸ்ரீஸமேத என்றிப்படி ப்ரயோகமிருந்தால்கூட ஸ்வாரஸ்யாத் க்ரஹிக்கப்படுவது வைசிஷ்ட்யம். அதற்கு விசேஷபாதகமிராதவரையில் உபலக்ஷிதத்வம் சொல்வது அந்யாய்யம். அதிலும் இங்கே மதுப் இருக்கிறது. 'தத் அஸ்யாஸ்த்யஸ்மிந்நிதி மதுப்' என்று தாத்விகவைசிஷ்ட்யம் மதுப்புக்கு மத்வர்த்தீயமென்று தார்க்கிகர்கள் சொன்னார்கள். இங்கே நித்யயோகமென்பது ஸர்வவையாகரணர்களுக்கும் ஸம்மதம். ஆக இங்கு வைசிஷ்ட்யம் ஶாப்தம். அதை விஜ்ஞாய பாதிப்பது யுக்தமன்று. மேலும் வைசிஷ்ட்யம் முதலில் ஜ்ஞாதமாயிற்று. த்வித்வம் சரணௌ என்கிற த்விவசனத்தாலே பின்னால் ஜ்ஞாதமானது. உபக்ரமாதிகரணந்யாயத்தாலே உபஸம்ஹாரத்தை அந்யபர

மாக்கவேண்டுமேயொழிய உபஸம்ஹாரத்தைக்கொண்டு உபக்ரமப்ராப்தமான வைஶிஷ்ட்யத்தை விடமுடியாது. மேலும் இங்கே அநந்யதாஸித்தமான உபஸம்ஹாரங்கூட இல்லை. சரணஶப்தத்தாலே இருவருடைய சரணங்களையும் க்ரஹிக்க வேண்டியிருந்தாலும் உபக்ரமப்ராப்தவைஶிஷ்ட்யத்தை பாதநத்திற்காக விடமுடியாதென்று சொன்னோம். வாஸ்தவத்தில் ஸ்ரீக்கு விஶேஷ்யமான நாராயணனுடைய சரணங்களின் த்வித்வத்தையே சொல்லுவதால் ஒரு விரோதமுமில்லை. பிராட்டிக்கும் பெருமாளுக்கும் சேர்ந்து இரண்டு திருவடிகள் என்று சொன்னாலன்றோ விரோதம். நாராயணனுடைய சரணங்களிரண்டு. நாராயணன் ஸ்ரீவிஶிஷ்டன் என்று சொன்னால் என்ன விரோதம்? ஆக த்வித்வமானது வைஶிஷ்ட்யத்தை பாதிக்காது.

நநு, சரணஶப்தார்த்தத்தில் ஸ்ரீக்கு அந்வயம் ஸம்மதம் இல்லையானால் வைஶிஷ்ட்யமென்று ஸூசிப்பது எதற்காக? இப்படி உத்தேஶ்யமல்ல வைஶிஷ்ட்யம் ப்ராப்தமென்பதை நாமும் அங்கீகரிக்கிறோம். ஆனாலும் நாராயணனை ஶரணமாக வரிக்கும் காலத்திலும் பிராட்டியோடு அவனுக்கு யோகமுண்டென்றிப்படி தாத்காலிகஸம்பந்தரூபமான வைஶிஷ்ட்யமும் இங்கு உண்டென்றிவ்வளவேயொழிய அவளுக்கும் அவனுக்குப்போல் ஶரணவரணக்ரியாஸம்பந்தம் கிடையாது. அப்படியாகில் சரணஸம்பந்தம் ஸ்ரீக்குச் சொல்லவேண்டும். ஆக விஶேஷ்யசரணத்வித்வத்தையே இது சொல்லுகிறதென்பது அநுபவம். ததஶ்ச ஸ்ரீமந்நாராயணசரணாந் என்று பஹுவசநாந்தமாயிருக்க வேணும் என்கிற ஆக்ஷேபத்தை மூன்றாவது காரிகையால் பரிஹரிக்கிறார்—

சரணாவிதி —— பதிப்ராதாந்யதோக்தயா ||

தாத்காலிகவைஶிஷ்ட்யம் எப்படி ஶப்தத்திற்கு ஸ்வாரஸிகமான அந்வயமோ அப்படியே அந்த வைஶிஷ்ட்யம் தோன்றுமிடத்தில் விஶேஷணத்திலும் க்ரியாஸமபிவ்யாஹ்ருத

பதார்த்தஸம்பந்தம் வாக்யஸ்வாரஸிகம். இதற்கு விஶேஷ பாதகமிராதபோது இதை அழிக்கலாகாது. இதற்காகவே கீழே வைஶிஷ்ட்யரூபார்த்தத்தை நாம் ஸ்தாபித்தது. ஆக ஶரணவரணவிஷயத்வம் பிராட்டிக்குமுண்டு. ஆனால் சரணாந் என்று இருக்கவேண்டுமென்பது ஸரியன்று. “பாரோஹதாரஸ்ய நிவேஶ்ய பாதௌ” என்றிப்படி ரகுவம்ஶாதி ஶ்லோகங்களையும், ஸாகேத்யா ராஜா பதி: என்பது முதலிய ஸாமாந்யவாக்யங்களையும் பார்த்துக்கூட இதற்கு ஸமாதானம் அறியலாம். விஶிஷ்டவிஶேஷண சொல்லுமிடத்தில் விசேஷணத்திலும் ஸ்வவாக்யார்த்தஸம்பந்தமும் தாத்பர்யவிஷயமே. ஆனாலும் அந்த விசேஷணத்திற்கு ஸ்வாதந்த்ர்யேண வாக்யார்த்தத்தில் ஸம்பந்தமில்லையாகையாலே அப்படி ஸ்வாதந்த்ர்யேண அந்வயிக்கிற விஶேஷ்யத்திற்கு அநுகுணமாகத்தான் விஶேஷணாதிகளை ப்ரயோகிக்கவேணும். ஆகையால் ஸ்ரீசரணத்தையும் ஶரணமாகப் பற்றுவது உக்ததாத்பர்யவிஷயந்தான். ஆனாலும் சரணௌ என்றே ப்ரயோகித்தது ஸ்ரீக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யேணாந்வயமில்லாததாலே. “பதிப்ராதாந்யதோக்தயா” பதிக்கு தன்னைக் குறித்த ப்ராதாந்யத்தை வைத்துக்கொண்டு, அதாவது பதிபாரதந்த்ர்யேண பிராட்டிக்கு வாக்யார்த்தஸம்பந்தமிருப்பதாலே. இங்கே “பதிப்ராதாந்யதோக்தயா” என்பதற்கு, சரணஶப்தார்த்தமானது பிராட்டிக்கு விஶேஷ்யமாயிராமல் பதிக்கு விஶேஷ்யமாய் இருந்து அந்வயித்திருப்பதாலே; அதாவது பிராட்டிக்கும் சரணஸம்பந்தம் தாத்பர்யவிஷயமானாலும் பதியைக்குறித்து ப்ரதாநமாக சரணம் ஶாப்தமாகத் தோற்றுகிறபடியாலே என்று அர்த்தமும் கொள்வர். அதஸ்தாத்பர்யமும் ஸகரூபமே. ததா விஶேஷ்யாநுஸாரேண சரணஶப்தத்தில் த்விவசநமே யுக்தம். ஆகையால் இருவரும் உபாயமாயிருந்தாலும் விஶிஷ்டஸ்ய வ்யுத்பத்தியை அநுஸரித்து இங்கு த்விவசநமே வரவேண்டியிருப்பதால் இந்த த்விவசநம் ‘ஸத்விதீயமுபாய’மென்கிற ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தள்ளமுடி

யாது. இவ்வளவால் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்று ஆவாபநமே ஆச்சான்பிள்ளைக்கு அபிமதமென்பது அவருடைய வ்யாக்யானத்தாலேயே ஸ்பஷ்டமென்பதும் அதை ஸ்ரீ தேசிகன் கண்டித்தது யுக்தமென்பதும் ஸித்திக்கன.

இனி ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீ நாராயணசரணௌ என்று ஆபாதனமே அபிமதமென்று சொன்னதை விமர்சிப்போம். மந்திரத்தில் ப்ரஸித்தமானபடியேயிருந்தால் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் ஸித்திக்காதென்று அபிப்ராயமா? அல்லது நிச்சயம் . செய்யமுடியாதென்றா? விஶிஷ்டஸ்தலங்களில் விஶேஷணத்தில் வாக்யார்த்தாந்வயம் ஸ்வரஸமாகையாலே ஸித்திக்காதென்று சொல்வதற்கில்லை. இந்த ஆக்ஷேபகரே, அப்படி வாக்யார்த்தாந்வயம் தோற்றுவது நியதமில்லை, ஆகையால் ஸபரிவாரஸ்ய ராஜ்ஞஸ்ஸிம்ஹாஸநோபவிஷ்டி, ஸபுத்ரோ தேவதத்த: பசதீத்யாதி ஸ்தலங்களைப்போலிருக்கட்டுமேயென்கிறார். அங்கு பரிவாரத்திற்கு ஸிம்ஹாஸநத்தில் வீற்றிருப்பதும் புத்ரத்திற்கு பாகாநுகூலக்ருதியும் ப்ரமாண பாதிதமாகையாலே கூடுவதில்லை. இங்கே இப்படி பாதகமொன்றுமில்லையென்று அதற்குமேல் கேள்வி. இதற்கு என்ன ஸமாதானம்? ஏதோ காரணமிருக்கட்டும்; விஶேஷணத்திற்கு க்ரியாந்வயம் நியதமென்கிற வாதம் போய்விட்டதே என்று சொல்வது இதற்கு ஸமாதானமாகுமா? பாதகப்ரமாணமிராதவிடத்தில் ஸர்வத்ர விஶேஷணத்திற்கு வாக்யார்த்தாந்வயம் நியதமென்கிற வாதத்திற்கு என்ன தூஷணம் இப்போது ஏற்பட்டது?

ஜந்யத்வாதிகாரணத்தில் விஶேஷணபேதமிருக்கும்போது விஶேஷ்யபேதம் கொள்ளவேணுமென்று பூர்வபக்ஷத்தில் ஏகவிஶேஷ்யத்திலே அநேக விஶேஷணஸம்பந்தம் ஶப்தஸாரஸ்யஸித்தம்; அதை பாதிக்கலாகாது என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். அதன்மேல் பூர்வபக்ஷீ 'வர்ணோ ஹ்ரஸ்வ: பூர்ணாபுஷ்யோ ஜாதோ மண:' என்கிறவிடத்தில் விஶேஷ்ய பேதமில்லையாவென்று கேட்டான். விராதய

விஷயத்தில் அப்படியிருந்தாலும் இங்கு அப்படியில்லையென்று உத்தரமருளிச்செய்தார். ஆனாலும் ப்ரஸித்தமான அநேக விஶேஷணத்திற்கு ஏகவிஶேஷ்ய ஸம்பந்தந்தான் என்கிற வாதம் போய்விட்டதே என்று அவன் திரும்பக் கேட்டால் எப்படியோ, அப்படியே ப்ரக்ருதவாதமுமிருப்பது. அவிரோத்யநேக விஶேஷணஸ்தலத்திலன்றோ ஶப்தஸாரஸ்ய ஸித்தம் அந்த நியமம். அப்படி அபாதிதக்ரியாஸம்பந்தமான விஶேஷணத்தில் க்ரியாந்வயம் ஸாரஸ்ய ஸித்தமென்பது இங்கே நியதம்.

ப்ரமாணாந்தரங்களாலே பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் ஸித்திக்கிறது என்கிற வாதம் தூர இருக்கட்டும் என்று அந்த ப்ரமாணவிசாரத்தில் ஔதாஸீந்யத்தை வஹித்து, பதத்தை மாத்திரம்கொண்டு ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் சொல்லமுடியாதென்று ஆக்ஷேபம் செய்ய, அதன்மேல் வைஶிஷ்ட்ய வாசகதாவச்ச ஶப்தமிருப்பதாலே உபாயத்வம் பதத்திலும் ஸ்வரஸமாகப் பிராட்டிக்கு ஏற்படுகிறதென்று ஸமாதானம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இனி உபலக்ஷணமாகச்சொன்னால் யுக்தமென்று காரணமில்லாமல் நிர்ணயித்துக்கொள்வது அயுக்தம். ஸ்ரீக்கு உபாயத்வ ஸாதகப்ரமாண விசாரத்தில் இறங்கவில்லை. அநேக ப்ரமாணங்களிருக்கின்றன. ஸ்வவாக்யஸாரஸ்யோத்பாதிபரிஶீலந காலத்தில் பாதகப்ரமாண ப்ரஸக்தநமும் அநாவஶ்யகம். அப்படி பாதகப்ரமாணமும் குறிப்பிடவுமில்லை. அக்லுப்தமான பாதகப்ரமாணமும் வாஸ்தவத்தில் இல்லை. வாக்யஸாரஸ்யமோ உபலக்ஷணபக்ஷத்திற்கு விபரீதமென்று சொல்லியாயிற்று. ஆகையால் இப்படி நிர்ப்ரமாணமாக நிர்ணயம் செய்து கொள்வது அயுக்தமே. ஆக மந்த்ரத்திலுள்ளபடியிருந்தாலும் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் ஸ்பஷ்டமாகையாலே அதற்காக ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்று மாற்றவேண்டியதில்லை.

ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்றிருந்தால் ஸுஸ்பஷ்டமாகத் தெரியுமேயென்னில், தடஸ்தனாய் ஶாஸ்த்ரார்த்தவிசாரம் செய்கிறவனுக்கு விஶேஷணமாகச் சொன்னாலும் ஸுஸ்பஷ்டந்தான்

ஸஹ்ருதயனாயிருந்து பார்க்கிறவனுக்கு ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்றிருந்தாலும் தோஷமில்லை. பஹுவசநம் ப்ராஶா யிகாரணந்யாயத்தாலே அந்யதாஸித்தமென்று இவருக்குத் தெரியும். 'அக்ஷிணீ தே ஸ்ப்ருஶ்யநீயாநி, பாதௌ தே ஸேவ்யகா ஶராஶ:' என்று ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் பஹுத்வம் வராதவிடத்திலும் பஹுவசநம் ப்ரயோகித்திருக்கிறார். ஆக ஸ்ரீஸஹித நாராயணனுடைய திருவடி மாத்திரமும் அதற்கு அர்த்தமாகலாம். இல்லாவிட்டால் அநந்யோபாயத்வஸம்ப்ரதிபத்தி விரோதம் வருமென்று இவருக்குச் சொல்லத்தெரியாதா? ஸர்வேஶ்வரன் ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ஸஹஸ்ரபாத் ஆகையாலே அவனுக்கு பஹுசரணங்களுக்கும் குறையில்லை. ஆகவே ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்பதும் அதோஷமே. ஸாரஸ்ய விமர்சநம் பண்ணும் பக்ஷத்தில் த்வித்வத்திலிருப்பதே அமையும். ப்ரார்த்தநம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்று சொன்னால்கூட இருவருக்கும் உபாயத்வம் ஸித்தமாகும். அம்ஶஸமாஸத்தில் ஶ்ராவமிருப்பதாலும் "ஸ்தநாஞ்சிதாம் அஸ்வாவிஶிஷ்டாஜாதி:" என்கிற ப்ரமாணத்தாலும் அப்படிச் சொல்வதில் பாதகமில்லையன்றோ?

மேலும் மத்யமபதம் இங்கே மிகவும் ஆவஶ்யகம். இதை "ஸாபராதர்க்கணியிடாதே நினைத்தபோதே ஆஶ்ரயிக்கைக்குறுப்பாம்" என்று இதன் பலத்தை ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். "ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையும் கண்டு அகலமாட்டாள். சேதநனுக்கு இவை இரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டாம். இத்தால் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டாவென்கிறது" என்பது பிள்ளைலோகாசார்யரின் ஸூக்தி.

ஆகையால் ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்று சொல்லுவதைவிட ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்றிருக்கிறபடியானால் அதில் கிடைக்குமர்த்தத்தோடு அதிகார்யமும் கிடைக்கிற

தென்றிப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றி பிராட்டிக்கு பக்திபூர்வகமான ஆவஶ்யகமென்று 'பக்திபூர்வகாநுஷ்டான யாஸ' என்கிற வாக்யத்திலே அருளிச்செய்தார்.

இப்படி வாக்யஸாரஸ்யத்தாலே வைஶிஷ்ட்யபலத்தாலே க்ரியாஸம்பந்தம் விசேஷணத்துக்கு ஏற்பட்டாலும் விசேஷணமாக அந்வயித்தபடியாலே அநுஷ்டாநமும் வேண்டாமா? ஸஹயுக்தேஶ்ருதப்ரயோக என்று அநுஷ்டாநம் சொல்லப்பட்டதே என்னில், அங்கே அநுஷ்டாநம் ஶப்தஸாமர்த்ய க்ரியாந்வயமாத்திரத்தாலேயே தவிர வேறுவிதமான வைஶிஷ்ட்யத்தைக்கொண்டு இல்லையென்று வையாகரணரே விசதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் உபாயத்வத்தில் தாரதம்ய ப்ரஸக்தியில்லை. ஆஶ்ரயணபூர்வகமாக பக்திக்கு அநுஷ்டாநமும் உண்டு.

இதற்குமேல், இப்படி இருவருமுபாயமென்பதற்கு மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ என்கிற ஏகபதஶ்ருதம் பாதகமாகாதோவென்ன, மேல் நான்காவது காரிகையை யருளிச் செய்தார்—

ந ஸம்ராஜீஸ்வபக்திகே — ஶ்ருதம் ஶாஸ்த்ர ஸாஹஸம் ॥

அத்விதீயஸம்ராட்" என்றால் 'பக்திகூட அவனுக்கில்லையென்று அர்த்தம் கொள்ளவேணும். இல்லாவிட்டால் ஸத்விதீயனு வான்' என்று ஸஹஸா சொல்வதுண்டா? இல்லை. ஏன்? அவள் பரதந்த்ரையாயிருப்பதாலே. அப்படியே இங்கும் பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஐஶ்வர்யமுமுண்டாகையாலே தத்ஸம்பந்தாத்யாவ்யாஹாரமில்லாமையாலே ஏகமென்று சொல்வதுக்கும் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் சொன்னதுக்கும் விரோதமில்லையாகையாலே இங்கும் இந்த ஸாஹஸவசநமுசிதமன்று. பிராட்டியோடு இவன் உபாயமென்பதைக்கொண்டு அஸ்யந்தே ஸத்விதீயமுபாயமென்றிப்படி தூஷணமாகச் சொல்வது தகாது. ஆகையால் பராசக்திக்

காமல் ஸாஹஸமென்று சொன்னதால் மஹாஸாஹஸமே த்வநிதமாயிற்று என்பது இதற்கு தாத்பர்யம்.

இப்படி விசேஷ்யத்துக்குப்போல விசேஷணத்துக்கும் சரணாஶ்ரயத்தை ஆச்சான்பிள்ளை நினைக்காமலிருந்தால் இவ்வசந ஸ்வயோஜநம் அவர் சொன்னது பொருந்தாதென்று ஸ்ரீதேசிகன் யதாவத்தாக த்வநிஷித்திருப்பதாலேயே தத்த்வடீகாகாரர் அவ்வோவிடங்களில் விசேஷித்துச் சொல்லச்செய்தேயும் இந்த வசந விஷயத்தைத் தாம் கொஞ்சமும் தொடாமல் ஒதுங்கிவிட்டார். தாத்பர்யதீபிகாகாரரோ விடவும் தோன்றாமல் விசதமாகச் சொல்லவும் அஶக்தராய் பிராட்டி ஸ்வஸ்தாவம் பண்ணாமல் அந்யபரமாக சில வாக்யங்களை ஸ்வயோஜித்து நின்றார். இப்படி ஆச்சான்பிள்ளை வாக்யம் அநுபபந்நமாயிருந்தால் பிள்ளை லோகாசார்யர், மணவாளமாமுனிகள் இவர்கள் ஸூக்திகளும் இப்படியே போய்விடுமே என்று யோசிக்கலாம். அதற்கு நாம் என் செய்வது? ஆனாலும் அவற்றிற்கு அர்த்தம் வேறு சொல்லவும் ஸாத்யமாகும். அப்படி அவற்றிற்கு அபிப்ராயம் ஸாஸ்த்ரவிருத்தமாகச் சொல்லி முடிக்கவேண்டிய பொறுப்பும் நமக்கில்லை. ஆயினும் இப்போது ஸாத்தியமாய்த்தோன்றினபடி சொல்லுகிறோம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர், "இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது" என்று அருளிச்செய்தார். உபாயபூர்த்தியை எப்படிச் சொல்வது என்று பார்க்கவேணும். ஸ்ரீதேசிகன் சரணௌ என்கிறவிடத்தில் 'தவைவ சரணம் ஹ்ருதி' கழல்கள் அவையே சரணாக, நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணேசரண்" உதாஹ்ருதிகளின்படியே அவயவசரணம் விவக்ஷிதமென்றருளிச்செய்திருக்கிறார். இத்தால் இங்கு மந்த்ரத்தில் உபாயமாய் விவக்ஷிக்கப்பட்ட திவ்யாங்கங்கள் தவிர வேறு உபாயமில்லையென்றும் ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷ்யமும் விவக்ஷிக்கிறது. அதுபோல் உபாயவைசிஷ்ட்யத்தையும்

என்பதற்கு அவயவசரணாவலம்பநத்திலே தாத்பர்யம் கொள்ளலாம். இதை தாத்பர்யதீபிகை என்கிற வ்யாக்யாநத்தில் காண்க. அதவா, ஒரு திருவடியை சரணமாகப் பிடித்தால் மற்றொரு திருவடியைக்கொண்டு மீறிப்போக ப்ரயத்நம் செய்யலாம். இரண்டையும் பிடித்தபோது அநதிக்ரமணீயமாய் பிடித்தவனை விட்டு 'அகலமுடியாதென்று உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறதென்கிறபடி. அதவா 'இத்தால்' என்பதற்கு இவ்வசநாஶ்ரயசரணஶப்தத்தாலென்று அர்த்தம். அதில் இவ்வசநாஶதாத்பர்யத்தை 'சேர்த்தியழகையும்' என்று சொல்லி சரணஶப்தஸ்வயோஜநத்தை 'உபாயபூர்த்தியையும்' என்று சொல்லுகிறார். முதலில் ஸாகாங்க்ஷத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லிப் பின்பன்றோ வசநத்திற்கு அர்த்தம் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்கலாம். மேல் 'பிராட்டியை' யென்று ஆரம்பித்து 'திருமேனியை நினைக்கிறது' என்கிறவரையில் சரணஶப்தத்தை விவரிக்கப்போகிறபடியாலே இதற்கு ஸம்யோஜநம் எல்லோரும் சொல்லவேண்டும். ஆகையால் ஸூசீகடாஹந்யாயேந முதலில் வசநத்தின் ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறார் என்று கொள்ளவேணும். எப்படி உபாயபூர்த்தி என்பதை விவரிப்பதற்காக மேல்ஸூக்தி—' பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது. திண் கழலாயிருக்கும்' என்று. ஆக அவ்விருவரைக் காட்டிலும் சரணமே ஸுத்ருடோபாயமென்று சொல்லியாயிற்று. அதவா கீழ்ச் சொன்னது இவ்வசநதாத்பர்யமாகலாம். அதை விவரிப்பது மணவாளமாமுனிகளின் ஸூக்தி "இவ்வசநமிரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறதென்கை' என்று. இதற்கு தாத்பர்யமாவது— இங்கு நாராயணனை உபாயமாகப் பற்றாமல் அவன் சரணத்தைப்பற்றுவது உசிதமன்று. முக்யோபாயத்வம் சரணத்திற்கோ, அல்லது நாராயணனுக்கோ. ஆகையால் சேஷிபக்கல் சேஷன் இழியுந்துறையான படியாலே சரணத்தையும் உபாயமாகச் சொன்னாலும் முக்

யோபாயமான அவனை விடாமல் நாராயணபதத்திற்கும் சரணபதத்திற்கும் ஸம்ஸர்க்கம் சொல்லுவதே யுக்தமென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்க, 'இத்தால் உபாயபூர்த்தியை' என்றருளிச்செய்தது. சரணங்களிரண்டாகையாலே ஸம்ஸர்க்கம் விவக்ஷிதமாகில் நாராயணசரணௌ என்று ஸ்வரஸமாய் பஹுவசனம் வேண்டும். இங்கு த்விவசனமிருப்பதாலே சேர்த்தியழகைச் சொல்ல சரணத்விகம் விவக்ஷிதமாகையாலே இதரநிரபேக்ஷமாக சரணத்திற்கே உபாயத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இதரநிரபேக்ஷத்வமாவது நாராயணநிரபேக்ஷத்வம், அதாவது அவன் விடிலும் திருவடிகள் விடாதிருப்பது — என்பது.

வஸ்துதத்வத்தில் நாராயணன் முக்யோபாயமானாலும் சரணங்களுக்கொரு உபாயத்வாதிசயவர்ணநத்திலே நோக்கு. இது ஒரு விதமான ரஸோக்தி. ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கும் ஸாமாஸ்ரயமிராமல் சித்தாலம்பநத்வம் வருகிறதில்லை. அதிலும் சுபாஸ்ரயங்களிற்காட்டில் சரணத்திற்கே ஆலம்பந ஸௌகர்யமும் க்ஷிப்ரப்ரஸாதகத்வாதிகளும்.' இதனால் உத்விதகாரணனாய் அவன் உபாயமாகிறனாகையாலே சரணங்களை ஔபசாரிகமாக உபாயமென்றது என்பதே வாஸ்தவமும். இப்படியொருவிதம் அர்த்தம் சொல்லக்கூடியதாயிருக்க விருத்தார்த்தங்களை வர்ணிப்பது உசிதமில்லை.

மேலும், பிராட்டிக்கும் விஶேஷணத்வமும் உபாயத்வமுமே பூர்வபூர்வாசார்யர்களுக்கு ஸம்மதம். எப்படியென்னில் — அடியில் 'த்வயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது' என்று சொல்லியிருப்பதால் பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் உண்டென்பது ஸித்தம். இங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யானம் — 'ஈசுவரனுடைய லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில் விஶேஷணஸந்நிதையான பெரிய

பிராட்டியாலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறதென்கை' என்று. இங்கு 'லக்ஷ்மீவிஶிஷ்ட' — 'விஶேஷணஸந்நிதையான' என்கிற பதங்களைக் கவனிக்கவேணும். இப்படி ஸூக்தியிருக்க அதற்கு விருத்தமாக விஶேஷணத்வமில்லையென்பது அஸாம்ப்ரதாயிகமாம். சரணௌ என்கிற த்விவசநார்த்தத்தைக் கொண்டு பிராட்டிக்கு விஶேஷணத்வமில்லையென்றால் சரணாதி ஸகலாவயவங்களுக்கும் உபாயத்வம் தள்ளப்படுவதால் 'இத்தால் — திருமேனியை நினைக்கிறது' என்று விக்ரஹோபலக்ஷணத்வம் சொன்னது விரோதிக்கும். தந்த்ரந்யாயத்தாலே நாராயணபதவிவக்ஷிதமான குணங்களுக்கும் நாராயணனுக்குங்கூட விசேஷணத்வம் ஸித்திக்காது. இங்கு அவயவாந்தரத்திற்காட்டில் சரணங்களுக்கிருக்கும் ஏற்றத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க சரணௌ என்று நிர்தேசித்தாலும் அது திவ்யமங்களவிக்ரஹோபலக்ஷணமாய் தத்விஶிஷ்ட நாராயணன் உபாயமென்பதில் தாத்பர்யமாகையாலும், கேவலசரணம் உபாயமாகமாட்டாதாகையாலும் நாராயணன் க்ராஹ்யனாகிறான்; அவனுடைய குணங்களும் உபாயத்வோபயோகிகளாகையாலே க்ராஹ்யங்களென்னில்; அப்போது அவை விசேஷணங்களென்றே ஸித்தித்தது. ஆக சரணௌ த்விவசனம் பாதகமில்லையென்று முடிந்தது. அப்போது பிராட்டியும் விசேஷணமாகக் குறையில்லை. ஸம்ப்ரதாயமுமிருக்கிறது. குணங்களுக்கு விசேஷணத்வமங்கீகரிக்கப்படாமல் போனாலும் பிராட்டிக்கு விசேஷணத்வம் அவஶ்யாங்கீகார்யம். குணங்களுக்கு விஶேஷணத்வம் அவிவக்ஷிதமாகில் நாராயணபதம் யதிப்ரயோஜநத்திற்காக வந்ததென்று நிர்வஹிக்கலாம். அதற்கு விசேஷணமாய் அதிகமாயிருக்கும் ஸ்ரீமச்சப்தத்திற்கு வேறு ப்ரயோஜனமில்லை. இப்படி ஸாரஸ்யத்தைக்கருதியே 'பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறதெ'ன்று சொன்னார். சரணௌ என்கிற பதத்தில் சொன்ன உபாயத்வத்திற்கும் பிராட்டிக்கும் ஸம்பந்தமில்லையாகில் பிராட்டியாலே பேறென்பது எப்படி ?

ஆனால் இந்த உபாயத்வம் பகவானோடு துல்யமா? வாசியுண்டா என்று விசாரித்தால் லோகாசார்யர் முதலானோருக்கு வாசியுண்டென்றே அபிப்ராயம். இதைத்தான் 'பெரிய பிராட்டியாராலே பேறுகையாவது இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈச்வரன் கார்யம் செய்யான் என்கை' என்று விவரித்தார். ஆக இவளுடைய ஸந்நிதியில் அவனைப் பற்றினால் தத்க்ஷணத்திலும் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யசேஷ்டித ஸல்லாபாதிகளாலே அவனை வசீகரித்து க்ருபோத்போதநம் செய்வள். ஆக பிராட்டியும் குணங்களும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமும் பகவானும் எல்லாம் உபாயமே. ஒவ்வொன்றின் உபாயத்வமும் ஒவ்வொரு விதமாயிருக்கும். ஸ்வீகாரரக்ஷாஸங்கல்பாச்ரயத்வரூபமான உபாயத்வம் பகவானொருவனுக்கே என்றிவ்வளவே ஸ்ரீதேசிகபூர்வாசார்யாபிப்ராயம். ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில் "பரிபூர்ணபூர்ணாநந்த ஸங்கல்ப ஸத்ய பகவத ஸ்ஸந்நிவேசேபி ஸந்த்ருஷ்டஸ்யேதி யதா ப்ரமாணம் பவது" என்று விவாதவிஷயமான அம்சம் இன்னதென்பதை ஸ்பஷ்டமாயருளிச்செய்தார். ஆகையால் விசேஷணத்வம் ஸர்வஸம்மதமே. ஆகையாலேயே தத்த்வதீபகாரரும் "நநு ஸ்ரீவைசிஷ்ட்யஸ்ய நாராயணவிசேஷணத்வேந உபாயவிசேஷணஸமாச்ரயணவிக்ரஹாதிவத் லக்ஷ்ம்யா அபி விசேஷணத்வாத் தத்விசிஷ்டஸ்யைவோபாயத்வம் யுக்தம்" என்றாரம்பித்து கடைசியில் 'அத: லக்ஷ்மீகுணவிக்ரஹவிசிஷ்டஸ்யோபாயத்வே யதாவிக்ரஹஸ்ய ஸாக்ஷாதுபாயத்வாபாவ:, ததா லக்ஷ்ம்யா அபி புருஷகாரத்வேபி உபாயத்வாபாவ இதி நிஷ்கர்ஷ:' என்று விசேஷணத்வத்தையே இசைந்தார். தாத்பர்யதீபிகையிலும் 'அஸ்து த்வா சரணசரண்யமச்ரயேவி' என்று தொடங்கி "அதோ விசேஷ்யாம்சஸ்யோபாயத்வம் புருஷகாரத்வமேவ போத்யதே" என்று சொல்லப்பட்டது. சேதநன் ஆச்ரயிக்கும்போது இவள் ஸந்நிதியாலே

காருண்யாத்யுத்போதநம் செய்கிறாளென்றிவ்வளவு சொன்னதிலிருந்தே அவன் ரக்ஷணவ்யாபாரத்தில் இவள் அநுமதி செய்வதும் அர்த்தஸித்தமாகிறது. தாத்பர்யதீபிகையிலும் "ப்ராஸாதகேரபி ஸமஸ்தாபராதாந் ஸ்வீகாரபூர்வ: ததுபாயநிரபேக்ஷாநுஜ்ஞாநம் ஸ்வீக்ரியதே" என்று பிராட்டி அநுமதி பண்ணுவதை இசைந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவளை உபாயமென்னது இப்படி அநுமதி செய்வது மாத்திரத்தாலே என்று சிலர். ஸாக்ஷாத் யாகாதிகளைச் செய்யமுடியாத ஸமயத்தில் வசநபலத்தாலே அநுமதிமாத்ரம் போதுமானாலும், சக்யமானபோது புருஷனுக்குப்போல யாகாத்யநுஷ்டாநமேயுண்டு. ஆனாலும் ஸஹாதிகாரமாகையாலே சிலது இவளுக்கிராமல் போகிறது. ஆகையால் பிராட்டிக்கு அசக்திக்குக் காரணம் யாதொன்றுமில்லையாகையாலும் பகவானைப்போல ஸ்வீகாரஸங்கல்பாதிகளுக்குத் தடை சொல்ல யாதொரு ப்ரமாணமுமில்லையாகையாலும் அவஸ்தோசிதேந இவளுக்கும் துல்யோபாயத்வமுண்டென்பது மற்றொரு பக்ஷம். ஸ்ரீதேசிகனும் ஸர்வபூர்வாசார்யஸம்மதமான விசேஷணத்வத்தை சரணௌ என்கிற த்விவசநத்தைக்கொண்டு தள்ளுகிறவர்களுடைய பக்ஷத்தை நிராஸம் செய்து, சரணசப்தார்த்தநிர்ணயமும் செய்துவிட்டால் பிறகு யதாப்ரமாணம் உபாயத்வம் எவ்வளவு தூரம் போய் நிற்குமென்பதை எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாமென்று அப்பக்ஷத்தை விரிவாக நிராகரித்தருளினார். ஸ்ரீக்கு உபாயத்வஸாதகப்ரமாணங்களையும் உபாயத்வப்ரகாரத்தையும் ப்ரஸக்தியில்லையாகையாலே விசேஷமாக விசாரிக்காமல் இத்துடன் இப்போது நிற்கிறோம்.

இவ்வளவால் ஆச்சான்பிள்ளையின் வாக்யத்திற்கு ஸ்ரீதேசிகன் கருதிய அர்த்தமே சரியானதென்றும், அதற்கு

அருளிச்செய்த தூஷணமும் யுக்தமென்பதும் ஆச்சான் பிள்ளை சொல்லியிருப்பது பூர்வாசார்யஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் விருத்தமாகையாலே ஸர்வாநாதரணீயமென்பதும் நிர்விவாதமாயிற்று.

ஸத்ராந் தபோதநவஸீ ஸஹவத்ஸதீர்த்யா
த்ராஸிதோ தநவஸத்ரூண ரதவிலாஸ: ।
ஸாத்ர்ய தத்ஸ்வஸத்ய பூர்வவிவேகவித்தாம்
ஸ்ரீராஜ்ஞலக்ஷ்மணமுநிப்ரவராஸியாநாம் ॥

தர்க்கபூர்வ, வேதாந்த,
உத்தமூர். தி. வீரராகவாசார்ய:,
சிரோமணி.

ஸ்ரீ பத்மாவதீஸமேத ஸ்ரீநிவாஸபரப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஶுபமஸ்து ॥

ரஸபரிசீலனத்தில் ரஸதடஸ்தருக்கு யோக்யதையுண்டோ? 'மத்யஸ்தபரிசீலனம்' என்று கிராபாதமான பெயரை வைத்துக் கொள்ளவும் தெரியவில்லை. என்ன நிபுணர்கள்? இந்தத் திருநாமத்திற்காக இவர்கள் வாய்க்கு ஓர் பிடி சர்க்கரை, ஒரு படி வேண்டுமானாலும் போடலாம். எம்மண்ணு அச்சிட்ட வ்யாக்யானத்தை நாம் இதுகாறும் பார்த்தவரல்ல. 'ஸ்திரஸ்ரீ' என்பதற்கு ஓர் மிக ஸ்வரஸமான அபூர்வப்பொருள் உரைத்திருப்பதாயும், அதை நாம் சொல்லாதது தோஷமென்றும் பேசுகிறார். என்ன பொருள்? எம்பார் என்ற திருநாமத்தை நினைத்து 'நான் விச்ரமிக்கும் பூமி' என்று பொருளாம். 'பார்' என்பது ஸ்வரஸமாக 'விச்வம்' என்றும் முழுவுலகையும் சொல்லும். மரத்தடி பூமியைப் பாரென்பது ஸ்வரஸமாகுமோ என்று ஸம்சயம். மரத்தடி பூமியைச் சொன்னாலும் இங்கே ரஸபங்கமும், அர்த்தவையர்த்யமும் நியதம். ஆச்ரயாச்ரயிபாவம் விபரீதமாகும். 'உடையவர் திருவடி என்றும் வ்ருக்ஷம் 'பார்' என்றும் பூதலாயத்தஸ்வரூபம்'. நிழலாக ரூபணம் பண்ணதனால் ஸ்வரஸமாக பேசப்பட்ட பதாயத்தஸ்வரூபத்வம் பாதிதமாகும். வ்ருக்ஷம் பாருக்கு ஆயத்தமா? பார் வ்ருக்ஷாயத்தமா? "மாயா ஸம்ஸ்ரயதே தலம் விடபிநாம் ஸ்ராந்தேவ பாந்தவ்ரஜ:" என்று ம்ருச்சகடிகத்தில் கவி பேச்சு. கோடையில் மத்யான வெயிலில் 'வழிப்போக்கர்களைப்போல நிழலும் வ்ருக்ஷத்தின் அடித்தலத்தை ஆச்ரயிக்கிறது' என்று ஸஹோக்தி அணி. பரமாத்மா என்னும் சேதனர் எப்படி நமக்கெல்லாம் தூக்கம் ஸமாதி முதலிய அவஸ்தைகளில் விச்ரமஸ்தானமாகிறரோ, அப்படியே கோவிந்தர் என்னுமாசார்யராகிய ஆத்மாதம் ஆத்மாவுக்கு விச்ரமஸ்தானமென்று கருத்து. 'கோவிந்தர்' என்கிற ஸம்ஸ்க்ருதநாமத்தை ஸாக்ஷாத்தாக திருநாமநிர்தேசமென்று ஸ்பஷ்டமாக இங்கே 'கோவிந்தாஹ்வா' என்று படித்திருக்க; தமிழ்த் திருநாமத்தை இந்த இடத்தில் பொருளாக உரைக்க இடமே இல்லை. திருநாமமானல் சப்தஸ்வரூபத்தையே எடுக்கவேணும். இவர் பிரித்துரைக்கும் அவயவப்பொருள் (யோகம்) இங்கே விபரீதம், விருத்தம். ச்லோகப் பொருளையே தலைகீழாக்கும். 'எம்பார்' என்னும் திருநாமத்தின் அவயவப்பொருளை வெகு அழகாகக்கொள்ளலாம். 'பார்' என்பது 'விச்வம்', 'ஸர்வம்' என்று

கருத்துக் கொள்ளலாம். ‘வாஸுதேவ: ஸர்வம்’ என்று ஜ்ஞானிக்குப் பெருமாள் காட்டியப்ரபத்திக்ரமம்- ‘ஹொவிநூ: ஸவுடும்’ என்று, அதாவது- ‘ஞவாயடு: ஸவுடும்’ என்று பட்டர் இந்தத் திருநாமத்தில் ஈடுபடுவதாக ஏன் கொள்ளக் கூடாது? “ஸவுடும் யஷெவ நியமெந” என்ற அநுபவத்தை ஒக்கும். இது இந்தத் திருநாமத்தின் பொருளாகும்; ஆனால் அந்தத் திருநாமத்திற்காவது, அதன் அவயவப் பொருளுக்காவது இந்த ச்லோகத்தில் விவக்ஷையில்லை, “க்ஷிதிஜலஶிகிஜ்ஞெரதநொzஹ: கூயதி வாஶுதயெவ ஸாஜவொதஃ” என்று பராசரர். இந்த விரஸப்பொருளுரையை நாம் பார்த்திருந்தாலும், ஆதரித்திருக்க மாட்டோம். எம்மண்ணு இந்த ரஸபத்தமான பொருளைக் கண்டுபிடித்தார் என்றிவர் நினைப்பதும் பணிப்பதும் பொய்யே. இப்பொழுது அநேகவர்ஷங்களுக்கு முன்பே அச்சிட்டஓர் தமிழ் வ்யாக்யாநத்தைப் பார்க்கையில் அதிலிந்தப்பொருள் கூறப்பட்டதைக்காண்கிறோம். பிச்சை வாங்கியும் விரஸப்பொருளையா வாங்க வேணும்? எம் வ்யாக்யாநம் ‘யார் ஹ்ருதயத்திற்கு ஆராதநம்’ என்று கேட்கிறார். “ஸுஶநஸாம ஸஶாஶயாநழ, நஷஹடு ஷாழ”. ஹட்டர் ஹ்ருதயத்திற்கு ஆராதனம். ரஸிகமஹிதமான ரங்காஸ்தானத்தின் நாயகனுக்கு ஹ்ருத்யம். ரஸிகரான வித்வல்லோகத்திற்கு ஆராதனம். மத்ஸரபிசாசக்ரஸ்தர் ஆவதற்கு முன் எம்மண்ணுவுடையவும், இவருக்கு இந்த க்ரந்தகரணத்தில் ஸஹாயரானவருடையவும் ஹ்ருதயத்திற்கும் ஆராதநம். ஸ வய ஷொ ஷுஶூநஸாஶ நஶாஃ’ ‘ந வ ஶம் யொzஹுஸுயதி’ என்ற இடங்களில் பேசப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஆராதனமாகாது. யார் சித்தத்திற்கு ஆராதநமில்லை என்றால், ‘ந தய வூதிநிவிஷ ஶுவுஜந விதூஶாஶயயெக’, ‘யஷவுயொஜநஃ ஷெவிதஃ’, ‘ஶயயாவஹுதஜூாநாஃ ஞஸுஶம் ஹாவஶாஶ்ரிதாஃ’, ‘ஶூஶவிதநிவாஸநஶவிகிதூஶவராவகம் யெஷாழ’ ‘வு ஹாவி நஶம் நஶஜுயதி’, என்று பேசப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு.

11-ம் பக்கம்— மூலத்திலோர் பாடம், வ்யாக்யாநத்திலோர் பாடம். இதற்கு 10-த்ருஷ்டாந்தங்கள். பாடங்களிலும் எழுத்

துக்களிலும், அச்சுப்பிழைகளிலும் ரஸமக்நமான எம்முடைய புத்தி செல்லவில்லை. இன்னின்ன பாடங்களுள் எதை ஆதரிக்கலாமென்றும் நாம் அவதாநம் செலுத்தவில்லை. ப்ராயேண எழுத்தாணியைப்போல எழுதினதுதான் தெரியும். தவறுதல்கள் மட்டும் எமது ஸொந்த அநவதாநப்ரயுக்தம். இவர் காட்டும் எழுத்துத் தவறுதல்கள் எம்முடைய ரஸபாரவச்யத்தையே த்ருடப்படுத்துகின்றன. “விசாரம் வருங்கால் ஒருவிதமாகச் சொல்லித் தப்பித்துக்கோள்ளலாம் என்று எண்ணி இப்படி வேறு வேறு பாடம் போட்டிருக்கிறது” என்று இந்த மத்ஸரிசிசுக்களின் தூஷணம். எத்தனை ஸத்யம்! எத்தனை ஸம்பாவிதம்! 1935- 36-வருஷங்களில் அண்ணுவுக்கு எம்மிடம் விரோதபுத்தி யுண்டாகப்போகிறது, ஸ்ரீதேசிகஸ்ரீஸூக்திஸம்ரக்ஷிணீ ஸபையும், பத்திரிகையும் ஏற்படப்போகிறது, அண்ணுவின் நிழல்களான ஹடர்கள் இப்படி நிஷ்காரணமாக ஸங்கம் சேர்ந்து மித்யைகாந்தமான பழிகள் கூறப்போகிறார்களென்று தெரிந்து, இவர்களிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள இரண்டுவித பாடங்களென்பது ஸத்யப்பணிப்பு, ஸுந்தரப்பணிப்பு. இந்த அரங்கருடைய பேச்சு நாடகப் பேச்சும் முழுப்பொய்யான குத்ஸிதப் பேச்சு. இந்த சிசுக்களின் சிறுமை இதனால் நன்கு விளங்கும். அச்சுஸ்கலனங்களென்று மனமாரத் தெரிந்தும் வீணுடம்பரம். பொருட்பிழைகள் ரஸப்பிழைகள் இவர்களுக்கு அகப்படாது. என் செய்வார் பாபம். வெறும் வாயைத் தான் மெல்ல வேண்டும். ‘இவையெல்லாம் அச்சுப் பிழையென்று சொல்லக்கூடும்— தயாஸூ’ என்று இங்கே நிகடனம். அச்சுப் பிழைகளைப் பேசுவதில்லை என்று முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்துவிட்டு இதென்ன சுகாணூதாணூவம்? தம் தாண்டவத்தின் அநுபவத்தியைத் தாமே அநுவதித்து அதைத் தாமே கண்டித்தார். வூயஶம் சுநுஜஹாஷணம், சுநவஷஶெவ தஸு ஷெஸநெவ வ்ரிதூாமஃ. அழகு. அழகு. மெய், மெய். இவர் காட்டும் பிழைகளில் ஸம்சயத்திற்கு இடத்தையும் காணேம். ஸம்சயம் பிறந்தால் அதைப் போக்கிக்கொள்ள ஸாமக்ரீ தூர்லபமோ?

பக்கம்- 15. ச்லோகம்- 70. ஊவுஷிதான்ஸரி— அநவதானமே. ரஸமக்னதைதான் இதுபோன்ற தப்புகளுக்கும் க்ரியா

ரூபத் தப்புகளுக்கும் காரணம். அக்காரணத்தால்தான் இருகா ரும் எல்லாரும் ஓதி வந்தது. ரஸத்திலிருந்து மனதைக் கொஞ் சம் இழுத்துக் கவனித்தால் ஸ்பஷ்டமே. தாதுமஞ்ஜரியைப் பார்த்து ஒரு குழந்தைகூட ஸரியான க்ரியாரூபத்தைச் சொல் லும். அதற்கு ஒரு பெருமையும் உரியதாகாது.

சு. 17. 'மாய' என்று ஹ்ரஸ்வமாவது உண்மையே. ஹ்ரஸ்வ மானால் ஓசைக் குறைவு. வாதாஹதவஸ்த்ராஞ்சலவானாலும், ஓசைக்குறைவில்லாமல் மாய + அஸுக என்றுகொண்டு 'மாயாஸுகம்' என்று பட்டர் கடாக்ஷத்தால் எமக்குத் தோன்று கிற பாடம். 'எங்கள் பெரியோர் வம்ச்யர்' என்பது அழகு. அரும்பெரியோர்கள் இதை அபிநந்திக்கிறார்கள். 'ஸ்' என்கிற அக்ஷரம் மட்டும் விட்டுப்போயிருந்ததைச் சேர்த்துப் படிக்க. நீட்டியோதிவந்ததைக் குறைக்கவேண்டாம்.

"ப்ரபத்தி ஸமுத்தாரித விஷ்ணுமாய'— 'தாரித' என்பதின் ஸ்வாரஸ்யம் உள்ளதே. உபேக்ஷணப்ரயுக்தம் உத்தாரத்தையே விளக்கும். 'ப்ரபத்தியால் ஸமுத் தாரிதர்' என்றும் யோஜித்துளோம். 'ஸமுத்தீர்ணா:' என்பது ஒட்டாது. ஸ்வதந்த்ர கர்த்ருத்வத்திற்கும் ப்ரயோஜ்ய கர்த்ருத்வத்திற்கும் பேதமில்லையோ? 'தார்மிகர்களால் உம்முடைய பாரமாக நான் செய்விக்கப்பட்டேன்' என்று பேசியதைக் கவனிக்க. "ஸஜ்ஜநாவிகாகர்ணதார நிஷேவிதோ நீயதே நாவிகேந". ஆசார்யர் நாவிகர்; ப்ரபத்தி ஓடம். "அஸ்மதபேக்ஷாதிகள் அப்ரயோஜகங்கள். ஆசார்யஸம்பந்தமே ப்ரதாநகாரணம்" என்று ஸாராஸ்வாதிநீ. தாண்டும் வ்யாபாரத்தில் இவனுக்குக் கர்த்ருத்வமில்லை. 'தாரதி' என்பதற்கு பலப்ராப்தி பொருளாகையில் அதில் இவனுக்கு அந்வயமுண்டு. 'ஸ்வயம் தரிதாஸ்மி க்ஷிதிதரநாதஸ்ய தாரயேத்'. பித்ருக்கள் தோள் தட்டுகிறார்கள்; பிதாமஹர்கள் கூத்தாடுகிறார்கள்; நம் குலத்திலோர் வைஷ்ணவன் பிறந்துவிட்டான்; அவன் நம்மைத் தாண்டுவிப்பான்' 'நீர்தான் எமக்குப் பிதா, நீரல்லவோ எம்மை அவித்யையின் அக்கரையைத் தாண்டுவிக்கிறீர்' முதலியதையும், 'தாஸனென்று பேசுமென்னை மாயையைத் தாண்டுவைப்பீர் தூய' என்ற

கத்யத்தையும் நினைந்து தெளிக. அங்கே 'ஸ்வயம் ம்ருத்பிண்டனான' என்ற ப்ரஸித்திப்படி ஸ்வரக்ஷணஸமர்த்தன். "ஸ்வயத்நத்தால் தாண்டமுடியாமையும், பராதீனதாரணமும் அறிவிக்கப் படுகின்றன" என்ற பாஷ்யபங்க்திகளையும் கவனிக்க.

ப- 14. சு- 20. பெருமாள் தயைக்கும் காவேரிக்கும் ஸாம்யம். பய: பூரை: என்பதற்கு காவேரிபக்ஷத்தில் ப்ரவாஹமோடுவதைத் தெளிவிக்க அவச்யமில்லை; தயாபக்ஷத்தில் அதை உபபாதிப்பது அவச்யம். இவர் தூஷணம் அஸ்தானே. தயையைக் குளிர்ந்த 'மதுரதாரா' என்று சுலோகத்தின் வர்ணநத்தை இவர்கள் ஸஹிக்கவில்லை. 'பொங்கும் வெந்நீர் ப்ரவாஹம்' என்றால் இவர்கள் நெஞ்சம் குளிரும். ச்லோகத்தின்பேரில் சீற்றம் எம்பேரில் பாய்ந்தது.

சு. 27. 'ப்ரவாஹஸம்ஸ்ருதிபவஹாஸம்' என்பதற்கு இவர் ஆசைப்படும் பொருளையும் அடுத்தாப்போல, 'அல்லது ப்ரவாஹம் ப்ரஸ்ருதம். ப்ரஸ்ருதமான ஸம்ஸாரச்ரமம்- அதைப் போக்கடிக்கின்றன' என்று எழுதியிருப்பதைக் கோபத்தால் இருளடைந்த இவர்கள் கண்கள்பார்க்கவில்லை. ப்ரவாஹம் (ப்ரவாஹேண) ஸம்ஸ்ருதம் அவஹ்ருதி என்று க்ரியாவிசேஷணமாகச் சொல்லலாம். ஏன் இத்தனை அஜ்ஞானம்? 'கோயில் வாஸத்தால் இவர்களுக்கும் எமக்கும் எல்லா ஸம்ஸாரமும் போய் முக்ததுல்யரானோம்' என்ற இறுமாப்புக்கு நமக்கு இடமில்லாமலும் முழுப் பொய்யல்லாமலும் ஓர் போக்கும் காட்டவேண்டாவோ? பட்டரைக் காப்பாற்றப் 'பெரும்பான்மையாக ஸம்ஸாரச்ரமத்தைப் போக்கும்' என்றும் ஓர் பொருளுரைப்பதும் உசிதமே. 'பெரும்பான்மையாக' என்று சொன்னால், நம்போன்ற சில வ்யக்திகளுக்கு பவச்ரமம் ஈஷத்துக்கூட போகாமலிருப்பதாகக் காணும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் வ்யாகாதம் வராமலிருக்கும்.

சு. 29. 'வக்ராவலி' ஸரி. 47-ம் சுலோகத்தில் 'வக்ராவலி' என்றே காட்டப்பட்டுளது.

சு. 33. ஸ்ரு என்பது அச்சுஸ்கலிதம். புத்திபூர்வகமாகப் பாடத்தைக் கவனித்திருந்தால், 'பௌரஸ்ரு' அல்லது 'ப-

நஃ' என்று பாடமிருக்கலாமென்று பேசியிருப்போம். 'யே நக்ஷத்ராவவக்ஷிரே' என்ற ச்ருதியைப்போல. சென்ற காலத்தைக் காட்ட 'பூர்வாஸஃ' என்று ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் 'ஸ்ம' சேராது; பாதபூரணமென்றால் வ்யர்த்தம். 'பதங்களுக்கெல்லாம் அர்த்தமுரைக்கிற பாவத்தில் இவர் போகிறதில்லையே' என்கிறார். நாம் ஸ்வரஸபாவத்தில்தான் ஆழ்வோம்; பாபத்தில் நுழையோம். பிஷ்டபேஷணம் எமக்குப் பிடியாது. எம் சுவடி ஸஹ்ருதயபண்டிதர்க்கு; இவர்போன்ற (அரிச்சுவடி) அரஸிகாஸூயாளுக்களுக்கன்று. அனர்த்தமுரைக்கும் பாவத்தில் மூழ்கும் ஆழ்வார்களிவர்களே.

சு. 36. "ஜிதவராஹ்யஜிநாஜி"- இந்த சுலோகத்தின் வ்யாக்யானத்தைக் கடாக்ஷித்தவன்று எமக்கு அநுக்ரஹிக்க ஸ்ரீமுகத்தைக் காட்டினோம். இப்பொழுது கோபத்தால் அதே சுலோகத்தில் துர்முகமாயிற்று. மக்யுரகார்ஷீத் பிறரும் வாதத்தில் தோற்று வைஷ்ணவத்தைச் சார்ந்தால் நமஸ்கார்யராவார். நம்மை வணங்கச் செய்யும் ஜயம் அவர்களதே. 'வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா' என்ற சாஸ்த்ரத்தின்படி அவர்களும் நந்தவ்யராவார். புதிது பழையதென்கிற பேதமில்லை. நித்யரும் நேற்று முக்தரும் ஸமர். விஷ்ணுவாலயத்தில் பதுமை அமையப் பெற்றதுமட்டும் போதும் அவர்களை நந்தவ்யராக்க. ஜயித்த பரகாலருக்கும் நமஸ்காரம். ஜயிக்கப்பட்ட பதுமைகளுக்கும் நமஸ்காரம். கட்டின மண்டபங்களுக்கும் நமஸ்காரம். வாதத்தில் தோற்று ஸமதத்தினைத் தழுவுவார் ஜயித்தவரே யொழியத் தோற்றவரல்ல. இருவருக்கும் ஜயம். ஜிதர் ஜிதரேயானார்; வாதத்தில் ஜிதரானாலும் நம்மை வணங்கச் செய்தார் என்னும் ரஸம்— 'பரகாலர்' என்பவர் புறச்சமயத்தாருக்கு 'உத்க்ருஷ்டமான ஸுக்ருதவிபாககாலமாவார்' என்றும் ரஸம். பரருக்குப் பரமான (உத்க்ருஷ்டமான) ஸுக்ருதவிபாக ஸமயம் ஆவார். 'ததஸ்தாஜெ விவக்ஷிஃ' என்பதுபோல. இவரோடு வாதப்போருக்கு வந்தது அவர்களுக்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான காலமாகிறது. 'வரம் விரோதோபி ஸமம் மஹாத்மபிஃ' என்பதை நினைக்க.

சு. 37. "நமஃ ஸ்வராஜாஷய ப்ருஷ்டதஸ்ச நமோஸ்து தே ஸர்வத ஏவ" என்றபடி ஸர்வ ஸர்வ பெருமாளை நமஸ்கரிப்பவரைத்தான் ஆரவாராயிகாரிகள் குளிரக் கடாக்ஷிப்பர்; பெருமாளை த்வேஷிப்பவரை வெறுப்பர். பெருமாள் சத்ருக்கள்தான் அவர்களுக்கு வெறுக்கத் தகுந்தவர், அவர்களுக்குத் தனிமையில் சத்ருக்களில்லை. 'த்விஷதஃ' என்றவிடத்திற்போல 'நமதஃ' என்னுமிடத்திலும் பெருமாளைத்தான் உத்தேச்யராகக்கொள்ளவேணும். த்வாரபாலரை உத்தேசித்து விதித்திருக்கும் நமஸ்காரத்தினால் அவர் உத்கர்ஷத்தை அடையார். அந்த நமஸ்காரத்தைக் கடைசியில் பேசுகிறார். நம் ஸ்வபாவத்தைப் பரசேஷதைகரதிகளிடம் ஆரோபிக்கலாமோ? இப்படி ஏன் இவர்களுடைய அரஸிகத்வத்தை இவர்களே பறையடிக்கிறார்கள்!

சு. 33. 'ஸஹிதநந்தஜதியஸ்ஸாவராகவாஃ' என்று அவசமாகப் பாடம் விழுந்திருக்கிறது. 'ஸஹித' என்ற பாடத்தை 1913-ல் அச்சிட்ட ஓர் மூலபுஸ்தகத்தில் இப்பொழுது பார்க்கிறோம். பட்டர் திருவுள்ளமும் அப்படியே. மனுஷ்யஜாதி, திர்யக்ஜாதி, ஸ்தாவரஜாதிகளோடு சேர்ந்து அநுபவிக்கிறார்கள். 'ஸஹிதாநி மநுஷ்யகாணி யேஷு', 'தஸ்மாத்ரமெ ஸுஹதி மநுஜெஃ ஸம்ருத்திஸ்ராவதீமெண்டுஃ' என்று வேங்கடவெற்பைப் பற்றிய அநுபவம்போல. அங்கே 'ஒருவர்க்கொருவர் தாரதம்யமில்லாமல்' என்றுளது. 'மண்ணோர் விண்ணோர்க்கும்' என்பதை நினைக்கவும். 'ஸஹித' என்றால் 'மாந யநு மாநுஷகவு' என்பதுபோல அநுபவம். நித்யஸூரிகளே கோவிலில் மநுஷ்யர்களாக வஸிக்கிறார்கள் என்று பேசிவிட்டால், நாமே அந்த நித்யஸூரிகள் என்று இவர்களும் நாமும் அஹங்காரப்படுவோமே என்று பயம்.

சு. 56. 'நாய வீக்ஷாவிஸ்ர...' என்னும் பாடத்தை 1913- புஸ்தகத்தில் காண்கிறோம். அவசமாக அந்தப் பாடம் எம் சுவடியில் விழுந்திருக்கிறது. அதற்கு ஔசித்யமுண்டு.

ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம் 44, 45, ச்லோகங்களைப் பார்க்க. விக்ஷி ப்யாமோக்ஷி தாஷிஷ்வ ஸராணஷிதஸாஹகாஹாஜநாஷ்யாம், வெளதார்ஸ்ரம் வரிவாஹி ஊஹாக்ஷிவிஸு. ப்ரீத்யம்ருத வெள்ளம் ஆநந்தமதத்தைக் கொடுத்து ஆனந்தபாரவசார்த்த னத்தைச் செய்விக்கிறது. கோபத்தாலும் அஸூயையாலும் இவர்கள் க்ஷீபராய்ப் பேயாட்டமாடிச் சுவடி எழுதவில்லை யோ? 'ப்ரூவம் ஜயெ யஸ்ய ஜயாஜூதெந க்ஷீபேஃ க்ஷாம தபூராஹஸ்ச க்ருவாணஃ' என்ற விக்ரமாங்க ச்லோகத்தில் அம்ருதத்தால் மத்தத்வம் பேசப்பட்டது. 'க்ஷீபொ ஷூரா ஸநாஸ்ரஜா' என்று வேணீ. பொற்பாதுகையே! சௌரி யின் பாதாரவிந்தமகரந்தநிஷேவணத்தால் நீ க்ஷீபையாயிருக்கி ருய்' என்று பாதுகை. ஸீயு பாடமாயினும், அதற்கு அம்ரு தம் அல்லது தேன் என்று பொருள். இவர்கள் மிக விரும் பும் கள்ளல்ல. 'க்ஷயாஸீயு நாவஸ்ரயயஷ்ஸநஃ' என்ற கோபிகா கீதையில் 10- வ்யாக்யாதாக்கள் அம்ருதமென்றும் தேனென் றும் பொருளுரைத்தார்கள். ஸீயு ஸீயு இரண்டு சப்தங் களுமுண்டு. வ்யுத்பத்தி மட்டும் வேறு. இரண்டுக்கும் அநேகப் பொருள்கள் ஸமம். வாசஸ்பத்யத்தைப் பார்க்க. ஸீயு சப் தம் எமக்குத் தெரியும். 'வெஸ்ராவெஷ்ஸு ஸீயு ஜாயிம நா' என்கிற ப்ரபோதசந்த்ரோதயசுலோகத்திற்கு ஸ்ரீஜகத் குரு ச்ருங்கேரிஸ்வாமி நியமனப்படி நாம் 10- வருஷங்களுக்கு முந்தி எழுதிய வ்யாக்யானத்தில் மாகம் 7-ம் ஸர்கத்தின் கடைசி சுலோகத்தை உதாஹரித்துப் பொருளுரைத்தோம். 'கப்யா ஸம்' புண்டரீகம் என்ற இடத்தில் பெருமாள் திருக்கண்களுக்கு உபமானமான தாமரைக்கு ஹீனோபமை உரைப்பதினால் உடைய வருக்குக் கண்ணீர் வந்த கதையை இவர்களறியாரோ? பெரு மாள் திருக்கண்களில் கள்ளின் உத்பத்தியையும், பெருமாள் மோக்ஷஸங்கல்பதத்வமாகிய ஸ்ரீ ஸுதர்சனருக்குக் கள்ளுமதத் தையும் அநுந்[illegible]? ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவம் 35.வது சு[illegible]

18985

திக்கொள்வார். ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி நாம் மீமாம்ஸை செய்யவும் பக்த்யுபாயம் செய்யவும் நம்மைப்பற்றி அதிகார விசாரமுண்டு; நாம் ப்ரபத்திசெய்தால், அதிகாரி விசாரமேயில்லை. (2) 'ஸவபூஹ்யோ தெ ஷாஸ்ராஷாமி' 'எல்லா பூதங்களுக்கும் அபயமளிப்போம்.' எல்லாம் என்பதற்கு அபவாதமேயில்லை. 'விபீஷணனுக்கும் ராவணனுக்கும்' ஸமானமென்பதால் எல்லோர்க்குமென்பது ஸித்தம். விஷ்ணுவின் ஸர்வத்ர வ்யாப்தியைச் சொல்லுகையில், ப்ரஹ்லாதர் 'த்வய்யஸ்தி மய் யஸ்திச' — 'உன்னிடமிருக்கிறார், என்னிடமுமிருக்கிறார்' என்று பேசியதை நினைக்கவேணும். அங்கே தகப்பன் பிள்ளையென்ற அஸாதாரணர்கள். இங்கே ப்ராதாக்களான ராக்ஷஸதாயாதர். நல்லோர் தீயோரெல்லோர்க்கும் இது ந்யாயமே. (3)எல்லோர்க்கு மென்பதை மஹர்ஷி முதலில் உத்தமாதிகாரிகளான தேவர்கள் சரணா கதியில் துடங்கி, எல்லையில்லாத தமோமயமான 'ஸ்தாவரங்களையும் கூட விஷயவாஸத்தையும், (பெருமாள் காடு போகையில் வாடின) அவஸ்தா விசேஷத்தையும் பற்றுசாக்கி ரக்ஷித்ததை' ராமாயணம் தலைக்கட்டுகிற இடத்தில் (உத்தரகாண்ட முடிவில்) பேசியதால் காட் டியதை ஸ்வாமி அழகாக மூன்றுமதிகாரத்தில் காட்டியருளினார். சர ணாகத ரக்ஷணத்திற்குக் கரைபுரண்ட தயை வெள்ளமே காரணம். அது அல்பவ்யாஜமாத்ரத்தால் புல்பூண்டுகளிடமும் ப்ரஸரிக்குமென்பதை முடிவு தெளியச் செய்தது. (4) 'க்ஷிப்ரம் நிவேதயத' என்றார் விபீ ஷணர். 'தஸ்மாத் க்ஷிப்ரம் ஸஹாஸ்மாபி:' என்றார் கடகரான ஸுக் ரீவர். அவரிலும் இவருக்கு த்வரை. 'இனி இவனையொழிய ஒரு க்ஷணமும் எங்களுக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணமுடியாது' என்று அவர்கள் த்வரை. 'விபீஷணேந ஆசு ஜகாம ஸங்கமம்' என்று 'ஆசு' பதத்தால் 'இது பெருமாளுடைய த்வராதிசயம் சொன்னதாகவுமாம்!' என்று மூன்று இடங்களிலும் ருஷி த்வரையைக் காட்டுவதில், எல்லோரிலும் சரண்யனுக்கே த்வரை விஞ்சியிருப்பதை விளக்ினார். (5) பாரத யுத்தாரம்பத்தில் கீதோபநிஷத்தும் அபயப்ரதான ச்லோகமும் அவ தரித்தது. ராமாயணத்திலும் யுத்தகாண்டாரம்பத்தில் 'வால்மீகிபகவா னாலே த்ருஷ்டமாயிருப்பதொரு சரணாகதிவேதமான ராமாயணத்தில் இவ்வபயப்ரதான ப்ரகரணம் ஸர்வரஹஸ்ய ஸாரங்களையும் திரள வெளி யிட்ட உபநிஷத்பாகம்' என்றருளிச் செய்தார். (6) 'த்வமேவ அஹம் மே' என்கிறதிலும் பெரிய போருண்டோ? மனத்திலும் பெரியபோர்க் களமுண்டோ? தோராத தனிவீரனிலும் பெரிய எதிர் வீரனுண்டோ? அஜிதனும் ஸர்வேச்வரனுமான தன்னையும் நமக்குத் தோற்கச் செய் யும் அஞ்ஜலியென்னும் ப்ரத்யஸ்த்ரத்தைத் தானே அவன் போர்க்க ளத்தில் எதிரம்பு கோர்க்கும் நம்மிடம் கொடுக்கும் அசிந்த்யமான

Registered No. M. 3343

பேருளாளன் என்பதை யுக்தமுனையில் இரண்டு இதிஹாஸ வேதங்களிலும் இந்த உபநிஷத்துக்களில் சரமச்லோகங்களை வெளியிடுவதால் த்வனிப்பிப்பதை ; அஞ்ஜலியாகிய அஸ்த்ரம் எடாதார்க்கு நம்மை வெல்ல விரகுண்டோ?' என்று ஸூசித்தருளினார். (7) 'என்னை ஸமர்ப்பியுங்கோள்' என்று ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட புருஷகாரங்களை 'இவனைக் கொல்வோம், தண்டிப்போம்' என்று ப்ராதிகூல்யத்தை வஹித்தாலும், அப்புருஷாகாரங்களுக்கும் தாம் 'இரந்து'கெஞ்சிப்புருஷகாரம் செய்து அவர்களை இசைவித்துப் பிறகு அவர்களையே தமக்கு சிபார்சு (புருஷகாரம்) செய்யச் செய்து, அதன் பிறகு 'ராகவேண அபயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணாநுஜ:' என்று அபயத்தை முடிவாக அளித்ததாக ருஷி பேசியதால், புருஷகாரமில்லாமல் முடியாதென்பதையும், கடகர் ப்ரதிகூலராயினும் அவர்களைத் தாம் அநுகூலராக 'நிதாநம்தத்ராபிஸ்வயம்' என்றபடிக்கும் 'தன்னை அடைந்திடத் தான் அருள் செய்யும்' என்று கடிப்பித்து, பிறகு அவர் புருஷகாரத்தின் பேரில் அபயதானம் செய்வதென்கிற மர்யாதையை ருஷி காட்டியருளினதை அழகாக விளக்கியுள்ளது. 'நமக்கு ப்ரியரான நீங்கள் நாம் சொல்லுகிற வாக்யத்தை விபீஷணனுடைய சரணாகதி வாக்யம்பட்டது படுத்தி அநாதரியாதே கேட்டுத் தரவேணுமென்று இரந்தருளினார் என்றும் இப்படி முதலிகள் செவி தாழ்க்கும்படி இரந்து' என்றும் ஸாதித்தார். அவர்களுக்கு அபயம் அளித்து தெளியச் செய்து, பிறகு அவர்கள் நிவேதனத்தின் பேரில் விபீஷணனுக்கு அபயதானம். (8) 'ஆவ்ருத்திரஸக்ருத்' என்கிற பக்திக்கு அநாவ்ருத்தி பயனென்பர். ஆவ்ருத்திக்கு அநாவ்ருத்தி பயனோ என்கிற அனுரூப்யசங்கை வரலாம். அநாவ்ருத்தமான ஸக்ருத் ப்ரத்யயத்திற்கு அநாவ்ருத்தியே பயனானால், அந்த சங்கையுமில்லையென்று ஓரிடத்தில் அழகாக ஸூசிக்கிறார். (9) இந்த சரணாகதியில் பெருமாள் திருவடிகளையே ஸாக்ஷாத்தாக பரமப்ராப்யமாயடைவதால் பரமபதப்ராப்தியே ஸுக்ரீவராகிய அமானவகரஸ்பர்சபுரஸ்ஸரமாய் ஆதிவாஹிகராகிய முதலிகளால் சேர்க்கப்படுவதைக் கடைசி அதிகாரத்தில் காட்டியருளினார். 'நிபபாத பாதயோ: சரணாந்வேஷீ' 'இது ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் திருவடிகளை முக்தன் பெறும்படிக்கு முதலிப்பு' என்று அழகாகக் காட்டினார். ஸுக்ரீவர் அமானவர் (அமனுஷ்யர்).

Printer:— M. K. Parthasarathi Iyengar,
Sri Komalamba Press, Kumbakonam.
Edited and Published at Srirangam by A. V. Gopalachariar,
for the Sri Desika Srisukthi Samrakshana Sabha, Srirangam.